Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

171

Prizonieri în Madagascar

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De Hans Warren.

Nr. 171.

PRIZONIERI ÎN MADAGASCAR

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN ADVERSAR PERICULOS.

SUBMARINUL „DOX” se găsea cam la 8 kilometri spre est de Madagascar. Până în prezent căpitanului Farrow reuşise să se sustragă urmăririi distrugătorului francez (Vol. 92). În timpul nopţii, căpitanul căută un adăpost pentru submarin, în apropierea unei insule mici aparent nelocuită.

Îndată după ivirea zorilor, servise micul dejun, după care se îndreptă grăbit spre turnul submarinului unde-l aşteptau primul ofiţer Rindow, doctorul, George şi cu Petre. Se discută situaţia prezentă a submarinului şi măsurile care se cereau luate în viitor.

— Dacă-ar fi cum aş vrea eu, mi-ar place mai degrabă să navighez în continuare spre est şi să las Africa în spatele nostru, îi lămuri căpitanul pe interlocutorii săi. Suntem plecaţi de atâta timp de acasă, încât tânjim cu toţii după Insula Odihnei. Pe de altă parte, atât de mult înspre est, nu cred că se vor încumeta nici distrugătoarele, ce mişună în aceste ape, să ne mai urmărească.

— Şi eu care mă visam în Congo-ul african, spuse George. Nu eşti de părere tată, c-ar fi îndeajuns să facem un ocol mai mare în jurul Africii? Nu le-ar da prin cap francezilor că am putea rămâne, astfel în apropierea lor, mai ales după ce ne-au ţinut aşa de mult în cleşte.

— Poate că George are şi el dreptate, îi sări în ajutor doctorul. Poate că fantezia de anticipaţie a francezilor să se îndrepte într-adevăr spre est întrucât ştiu prea bine că tocmai acolo, în Mările Sudului, se află Insula Odihnei. Mai ştii, poate că au şi pus câteva capcane, acolo înspre est, chiar în timpul nopţii acesteia.

— Acest punct de vedere mi se pare şi mie justificat, interveni şi primul ofiţer Rindow. Tocmai mai departe spre sud, vom avea şanse mai reduse să întâlnim vasele franceze. Mă gândesc să navigam vreo 30 de kilometri înspre est după care să mergem spre sud. Acest ocol îi putem face uşor.

— Hm. Tot ce spuneţi, pare să aibă sens. Totuşi dacă ar fi după mine, vă spun încă-o dată, mai degrabă aş lăsa Africa în spatele nostru. Fireşte că înţeleg dorinţa lui George de a vizita Congo-ul şi mie mi se par indigenii congolezi foarte interesanţi, întrucât par a fi singurul care preferă, pe moment, Mările Sudului, mă voi subordona dorinţei majorităţii. Se pune întrebarea însă dacă n-ar fi mai bine să navigăm pe întuneric. Fireşte că n-avem a ne teme de nimic dacă o ţinem încă spre est un timp, cel puţin vom fi siguri că nu vom da, când ne vom întoarce către sud, de stânci, sau gherdapuri care ne-ar putea fi primejdioase. Pe de altă parte aici, în preajma acestei insuliţe, ne putem socoti la adăpost. Bineînţeles că va trebui să postăm o santinelă în partea de vest, pentru a putea supraveghea marea deschisă. De acolo s-ar putea apropia neobservat unul din distrugătoarele franceze; din fericire insula pare a fi nelocuită.

— Da, aşa pare să fie, deşi ar fi de preferat să ne asigurăm mai întâi, printr-o cercetare amănunţită înainte de a da întâmplător peste vreun indigen, a fost de părere Rindow.

— Asta-i de la sine înţeles şi încă de îndată, cu cât o facem mai repede, cu atât mai bine. Santinela ne va raporta neîntârziat orice mişcare suspectă de pe mare, întări propunerea căpitanul. Cred că va fi de ajuns dacă alcătuim o echipă formată din zece oameni, vor fi suficienţi pentru a scotoci insula. Dacă trăiesc oameni pe aici nu se poate să nu băgăm de seamă.

— Cinci oameni suntem deja. Dacă-l includem şi pe Kard ne-ar trebuie 4 oameni pentru a completa echipajul, după care putem să începem, îi spuse George.

Submarinul se afla foarte aproape de mal, deoarece golful era suficient de adânc, iar malul stâncos al insulei cădea aproape vertical în apele mării. De acolo, căpitanul îşi conduse submarinul direct în golf unde îl ancoră de doi palmieri zdraveni de pe mal. George coborî repede scăriţa ce ducea în interiorul submarinului, ca să-şi pună la cingătoare armele necesare, precum şi pentru a-şi îndruma tovarăşii de expediţie.

Erau suficiente doar cuţitele şi pistoalele, cu care era mai uşor decât cu carabinele în desişul încâlcit al insulei.

Rindow coborî şi el, urmând exemplul lui George, pentru a numi pe cei 4 marinari care urmau să-i însoţească. Câteva minute mai târziu, căpitanul predă comanda celui de-al doilea ofiţer, Braun, în timp ce George şi sărea primul, de pe puntea submarinului, pe uscat.

Cercetarea insulei trebuia să înceapă prin străbaterea desişului, începând chiar de la marginea acestuia, în speranţa

descoperirii unor urme de indigeni şi nu de animale. Dacă insula era locuită, nu se putea ca aceştia să nu-şi fi croit cărări în desiş, de-a lungul vremii, pentru a se putea apropia de mare.

Membrii micii expediţii păşiră cu precauţie pe uscat, cercetând cu minuţiozitate fiecare tufă. Lungimea plajei părea să nu depăşească 200 de metri având o lăţime de circa 15 metri până la 20 de metri. Submarinul se găsea în zona sudică al acestui mal împădurit, astfel încât tovarăşii trebuiau să cerceteze numai partea dreaptă al acestuia. Deja ajunseseră aproape la capătul plajei, fără a găsi vreo urmă.

Aşadar insula părea cu desăvârşire nelocuită, deşi se putea ca în partea cealaltă să se găsească totuşi cărări prin desiş care duceau înspre coastă.

— Păcat, avem acum de executat o muncă foarte dificilă, căci trebuie să ne croim drum prin acest afurisit de desiş până-n partea vestică a insulei. N-avem ce face, dacă vrem să postăm o santinelă acolo, remarcă înciudat căpitanul.

— Ei, pe aici se pare că s-a strecurat cineva. Urmele par destul de proaspete. Poate că am fost la rândul nostru observaţi; chiar în timpul nopţii, înainte de a acosta aici, strigă cu înfrigurare George.

Toţi priviră cu atenţie ramurile rupte precum şi frunzele căzute pe jos în apropierea unui palmier în timp ce căpitanul zise: „George are dreptate, urmele arată a fi foarte proaspete. Acum trebuie să fim foarte atenţi, deoarece s-ar putea să avem în faţă nu un om, ci un trib întreg. Scoateţi pistoalele şi fiţi gata să trageţi imediat ce apare ceva suspect şi mergeţi în şir indian. Înainte!”

George păşi primul pe cărarea îngustă, care din spatele palmierului ducea adânc în tufiş. Şi de data asta se observa, destul de clar, că această cărăruie trebuia să fie de dată foarte recentă. Ramurile şi crengile nu erau încovoiate ci păreau tăiate cu un cuţit foarte ascuţit. De aici concluzia că locuitorii insulei posedau arme, cel puţin arme albe. Cu atât mai mult se impunea prudenţă.

George îşi încetini puţin mersul şi trăgea cu urechea pentru a auzi cel mai mic zgomot. Nu era exclus ca ei să fi fost supravegheaţi nu numai în timpul nopţii, dar şi acum în acest marş întreprins la lumina zilei. Eventuala santinelă postată de băştinaşi îi va înştiinţa pe aceştia fără întârziere de sosirea străinilor, dacă nu cumva a şi făcut-o. Ar putea în orice moment sa dea un atac prin surprindere. Dar deocamdată nu se auzea şi nici nu se vedea nimic alarmant. Treptat George trase concluzia că aici nu fusese decât un spion răzleţ. Acesta fireşte nu putea fi atât de primejdios, dar tatăl lui, care-i urma îndeaproape şi

căruia-i împărtăşise opinia sa îi răspunse: „Fireşte, George, e posibil. Dar chiar dacă e vorba de un singur om, el poate fi primejdios, ba chiar mai primejdios decât un trib întreg de băştinaşi naivi. Nu degeaba şi-a ales el acest loc de rezidenţă, trebuie să fi avut un motiv întemeiat care să-l fi ţinut deoparte de societatea celorlalţi şi care ar putea reacţiona foarte neplăcut căci singurătatea impusă-i va fi în mod neaşteptat tulburată. Fii cu ochii în patru, ca şi până acum”.

După o jumătate de oră, insula a fost străbătută în întregime şi marinarii se regăsiră pe coasta de vest a ei. Aici de asemenea se întindea în lung şi lat o junglă deasă, dar de unde se oferea o privire liberă asupra mării.

Cât despre misteriosul băştinaş care-şi croise drumul prin desişul încâlcit al insulei, nici pomeneală.

— Drace. Asta-i într-adevăr ciudat. Doar am cercetat cu atenţie şi posibilele poteci laterale pe care şi le-ar fi putut croi, dar n-am descoperit nimic, oftă cu năduf căpitanul.

Şi ceilalţi membri ai expediţiei mărturisiră că nu le-a bătut nimic ciudat fa ochi, până în prezent. Trebuia să se găsească neapărat un străin pe insulă, dar faptul că nu-l putuseră descoperi până acum, era destul de neliniştitor.

Omul avea fără îndoială motive să se ţină ascuns, dar asta numai dacă făptuise ceva ce contravenea societăţii; fapt ce-l făcea cu atât mai primejdios. Cu siguranţă că s-ar apăra din răsputeri dacă ar simţi că este pe cale de a fi prins.

— Trebuie să continuăm să-l căutăm. El reprezintă un pericol pentru noi. Ce s-a întâmplat George? strigă căpitanul.

George o zbughise brusc în desiş, se aplecă şi se ridică triumfător cu un ziar în mână.

— Trebuie să-l fi pierdut pe când şi-a croit drum printre mărăcini. Este o ediţie din Madagascar. Uite aici o notiţă care pare să aibă legătură cu omul nostru. George traduse articolul, care suna, după cum urmează:

„Tâlharul şi criminalul de obârşie neagră, Hector a reuşit o evadare spectaculoasă din închisoarea locală, în noaptea dinaintea execuţiei sale. Hector, un uriaş adevărat şi-a omorât paznicul cu mâinile goale, i-a sustras cheile temniţei sale şi a părăsit netulburat regiunea. Se pune o recompensă pe capul acestuia viu sau mort de 1.000 de franci de către guvern. Hector este peste măsură de primejdios şi poate face uz oricând de armă. Oricine îl întâlneşte să anunţe imediat poliţia întrucât nimeni nu se poate împotrivi puterilor neobişnuite ale acestui criminal.”

După ce George termină de citit, privirile lor se întâlniră pline de îngrijorare. Căpitanul întrerupse în cele din urmă tăcerea:

— Aşadar avem un vecin fermecător. Este mai bine cred dacă vom posta doi oameni de santinelă aici în loc de unul şi serviciul va fi mai uşor şi nu mi-ar plăcea să las singur pe nici un camarad să străbată singur tufişurile astea. Acest negru uriaş l-ar putea ucide pe nesimţite. Aşadar cine se oferă să facă de strajă aici mai întâi? Îi vom înlocui din oră în oră de îndată ce ajungem la submarin, voi da dispoziţiile necesare.

— Rămân eu, bucuros aici, se oferi George repede. Poate se anunţă acest Hector şi n-o să mai aibă prilejul de a mai omorî pe nimeni.

— Fii atent, George! Acest negru i-a reuşit spargere la o bancă din Madagascar şi să se sustragă urmăririi; pare să fie foarte primejdios. Petre, tu rămâi bineînţeles să-i ţii tovărăşie lui George. Bagă bine de seamă! îl preveni căpitanul.

— Fiţi fără grijă, domnule căpitan. Voi avea grijă să mă ocup mai îndeaproape de Hector, în cazul că-l va ataca pe domnul George al nostru. Cred că trebuie să fie ascuns undeva-n tufişurile astea încâlcite, care ne înconjoară.

— Cred şi eu! Poate că bănuieşte că suntem aici numai din pricina lui, pe de altă parte, pare să fie destul de instruit altfel n-ar fi luat ziarul cu anunţul fugii sale. Aşadar George, fii cu ochii în patru, rezumă Farrow.

— Bineînţeles tată, n-o să-mi facă nimic! Dar n-ar fi mai bine dacă l-am căuta ceva mai riguros şi mai ordonat decât până acum?

— Asta în nici un caz, n-ar avea nici un rost. Oricum nu intenţionăm să rămânem aici mai mult de o zi şi fiu văd de ce ne-am însuşi prerogativele guvernului francez. Hector va trebui să-şi ducă destinul său. Cred mai degrabă că barca lui a naufragiat la malul insulei după ciocnirea cu vreo stâncă submarină şi acum stă fără voia lui, prizonier şi el aici. Putem spune la rândul nostru că am avut noroc că n-am păţit la fel în întunericul nopţii trecute. Am fi rămas şi noi prizonierii acestei insule şi zău că numai de asta n-am fi avut nevoie! Deci fiţi în continuare cu băgare de seamă! Mai adăugă căpitanul şi dispăru cu restul trupei în desiş.

În timp ce camarazii se îndepărtau, George îi şopti lui Petre:

— Petre, ce părere ai, dacă am da o raită, până-n tufişul în care am găsit gazeta? Poate tot reuşim noi să-l prindem?

— Nu, domnule George! Tocmai asta nu trebuie să facem în nici un caz! Am promis domnului căpitan să fim prevăzători. Nu trebuie să provocăm fără a fi provocaţi, se apără Petre.

— Ei, poate că ai dreptate, aprobă George cu şovăială. Totuşi este păcat că am promis fără să mă gândesc mai temeinic. Sunt pe de altă parte convins că am reuşi să-l capturăm pe criminal, dacă am îndrăzni să mergem ceva mai adânc în desişul junglei.

— Se poate şi aşa, dar tatăl vostru are oricum dreptate, când spune că n-are nici un rost să ne substituim autorităţilor franceze. Cu siguranţă că nu merită cruţare asasinul nostru de culoare, dar nici să-l vânăm ca pe un animal sălbatic nu se face.

— Ai dreptate Petre, la asta nu m-am gândit. M-a apucat aşa dintr-o dată instinctul de vânătoare. Să aşteptăm, aşa dar, poate îi va veni lui ideea să ne atace. Dacă ne-a putut observa din tufiş poate că-i dă în gând să intre în stăpânirea pistoalelor noastre.

— Lasă vină. O să ne cunoască mai bine decât i-ar place! Dar ce se întâmplă acolo? Din tufiş se auzi un zgomot ascuţit de parcă s-ar fi rupt brusc un copăcel. Camarazii priviră cu luare aminte într-acolo, cu pistoalele gata pregătite de tragere, pentru a preîntâmpina orice atac.

De văzut nu puteau vedea nimic, căci stufărişul era mult prea des şi încâlcit, nu se mai auzi nimic în plus şi în cele din urmă George şopti:

— Părea că cineva ar fi stat căţărat în copac şi, dintr-odată. Creanga pe care stătea s-ar fi rupt. Trebuie să fie undeva foarte aproape. Ce-ar fi dacă totuşi am cerceta puţin în jur? Poate că în căzătură s-a rănit grav şi-l putem învinge cu uşurinţă!

— Şi ce facem apoi cu el? Nu-l putem duce înapoi, ca să-l predăm autorităţilor franceze. Iar ca să-l executăm chiar noi, nu cred că merge.

— Din nou ai dreptate, Petre! Şi totuşi e supărător să-l ştiu atât de aproape şi să nu poţi să-i fac nimic! Dar mă bate gândul c-ar fi bine să ne îndepărtăm de tufişul cu pricina. Poate că-i un aruncător de cuţite, excelent şi n-aşi dori să-i servesc drept ţintă.

Ambii camarazi păşiră câţiva metri în spate, apoi Petre spuse:

— Să ne împărţim atenţia, domnule George! Unul din noi să supravegheze marea, iar celălalt să ţină sub observaţie desişul junglei.

— Atunci poţi să te dedici mării, îl întâmpină George cu vioiciune, eu voi veghea ca domnul Hector să nu devină cumva vătămător. Dar nu cred să va întreprinde ceva, trebuie să aibă un foarte mare respect pentru armele noastre de foc.

Petre se întoarse cu faţa la mare. George însă veghea cu străşnicie marginea pădurii de tufişuri şi copăcei, mai ales locul de unde i-a părut că a venit zgomotul de mai înainte. Dar oricât şi-ar fi forţat ochii, nu descoperii nimic care să dea de bănuit.

Nici o rămurică nu se mişcă altfel ar fi tras fără zăbavă într-acolo. Deasemenea nu-i apăru brusc în faţă statura uriaşă a criminalului negru, cum spera în sinea lui.

Timpul se scurgea încet. Nici Petre nu avea ce raporta. Din nou se auziră în cele din urmă trosnituri de rămurele în desiş, dar George lăsă să-i cadă dezamăgit pistolul, când din desiş păşiră doi marinari de pe submarin pentru a prelua schimbul. Uriaşul Kard era unul dintre ei şi George a fost foarte bucuros având în vedere potrivnicul cu care aveau de a face. El îi preveni la rândul său pe camarazi de tot ce se întâmplase şi-i atenţionă să fie cu cea mai mare băgare de seamă. Apoi păşi pe cărăruia pe care criminalul şi-o croise prin desiş. Petre îl urma îndeaproape gata să-i sară în ajutor în orice moment. Acum era destul de periculos să se meargă pe cărarea îngustă, deoarece adversarul le putea sări în spate în orice moment. Dat fiind puterea-i uriaşă pe care o dovedise prin omorârea gardianului său, nici chiar doi potrivnici astfel surprinşi n-ar fi fost o joacă prea mare pentru el.

George examină mai întâi cu atenţie partea din dreapta a desişului, frângerea crengii se auzise de acolo. Şi Petre îşi rotea ochii în toate părţile pentru a nu fi surprinşi, deşi părea puţin probabil ca un negru uriaş de talia lui Hector s-ar fi putut strecura prin desiş fără a provoca cel mai mic zgomot. Cu toată prevederea celor doi, drumul pe cărare era cât pe ce să le fi fost fatal. Ei nu luaseră în considerare şiretenia calculată a negrului.

Brusc trosni în stânga lui George o creangă şi, când acesta se întoarse, statura uriaşă a criminalului îi apăru în faţă.

Uriaşul negru agita mâna dreaptă în care ţinea un cuţit imens şi ajunse atât de aproape de George încât acesta părea pierdut, fără putinţă de scăpare. Şi ca să pună capac la toate. George ajunsese atât de aproape de marginea cărării la întoarcerea sa bruscă încât atunci când voi să ducă mâna sa dreaptă la pistolul din cingătoare, o ramură ţepoasă a tufişului îl împiedeca să facă mişcarea.

Pe moment era pierdut şi ceva străluci în soare pe lama de oţel al cuţitului ce se prăvălea implacabil asupra lui. Dar credinciosul Petre era la post. Scoase un strigăt de mânie din toţi rărunchii şi trase fulgerător. N-avu timp să ochească şi, precum mărturisi mai târziu, nici n-a avut intenţia s-o facă. Intenţiona pur şi simplu să atragă atenţia uriaşului negru asupra sa. Întâmplarea făcu să nimerească tocmai cuţitul acestuia. Lama se sparse şi sub impactul loviturii braţul negrului a fost deviat într-o parte. Pumnul uriaşului negru, în care ţinea mânerul cuţitului rupt, trecu foarte aproape de faţa lui George.

Acesta izbucni de asemenea într-un strigăt de mânie şi îndreptă mânerul cuţitului ciuntit către Petre. Şi reuşi să-l lovească cu atâta forţă şi furie în frunte, încât lui Petre îi scăpă involuntar un geamăt de durere. De îndată îi podidi sângele din rana deschisă încât îi acoperi vederea. Dar uriaşul Hector îşi îndreptă atenţia din nou asupra lui George. Între timp, tânăr îşi eliberă braţul din tufiş dar nu putu nici el, la rându-i să ochească, atât de năvalnic şi de impetuos a fost atacul negrului. Trase fără a ochi. Se auzi un strigăt de furie ai acestuia care-i dădu siguranţa că-şi nimerise adversarul. Primejdiosului său potrivnic rana nu păru să-i pricinuiască nici un efect în afară de a-i mări furia. În momentul următor prinse încheietura mâinii lui George şi apăsă cu atâta forţă încât acesta scăpă pistolul. George cu greu îşi înfrână furia ce-l cuprinse. Dar adversarul său îşi ridică pumnu-i uriaş pentru a-l lovi cu putere în cap, numai că George reuşi să-şi smulgă cu stânga pumnalul din cingătoare şi pară de jos în sus lovitura nimicitoare a negrului. Lama ascuţită a acestuia pătrunse adânc în antebraţul potrivnicului său care se trase fără voie înapoi. O asemenea rezistenţă nu bănuise la tânărul său adversar. Dar George, la rândul său îşi dădu seama că pe termen lung nu se putea opune forţei uriaşului. El aştepta acum în orice moment să intervină Petre, mai ales că pe negru îl apucă o asemenea furie, că-şi dezveli dinţii într-un rânjet de-a dreptul înspăimântător, întocmai ca un animal de pradă, repezindu-se într-un salt impetuos asupra lui George. Din nou încercă curajosul tânăr să pareze loviturile negrului cu lama pumnalului său, dar de data aceasta nu-i reuşi, iar groaznicul său adversar, cu o lovitură decisă, îi aruncă pumnalul din mână. Acum George se găsea în faţa lui complet lipsit de apărare, însă, între timp, îşi revenise şi Petre, din uluială şi durere. Înainte ca uriaşul negru să-i poată da lovitura decisivă lui George, Petre păşi înainte, deşi sângele care-i curgea şiroaie din frunte îl orbea pe jumătate, îi aplică negrului o lovitură de pumn atât de puternică şi bine ţintită, încât îl făcu să se poticnească şi să se dea înapoi. Eliberându-şi în acest fel încheietura mâinii, George folosi cum putu mai bine răgazul acesta, ca să-şi tragă la repezeală al doilea pistol ce-l purta asupra lui.

Acum negrul uriaş îşi îndreptă întreaga-i furie asupra lui Petre, dar acesta reuşi să-şi tragă la rându-i cuţitul din cingătoare, tocmai când adversarul, spumegând de mânie, era la câţiva centimetrii de el, vrând să-l înşface. Se părea că-i mult mai puternic, îndemânatic şi mai bine antrenat decât Petre.

Iute ca fulgerul l-a făcut la rândul său pe Petre să se

poticnească şi să dea înapoi şi acum ridică pumnul grozav ca un ciocan uriaş, pentru a-l lăsa să se prăvălească asupra lui Petre, lovitură care dacă-ar fi reuşit era mortală.

În acelaşi moment răsună împuşcătura lui George care, între timp, a putut ochi în linişte. Odată cu bubuitura împuşcăturii, uriaşul îşi ridică mâinile în sus, se întoarse pe călcâie şi se prăbuşi cât era de lung la pământ.

II.
UN MONSTRU AL ADÂNCURILOR.

ANEVOIE, DE ABIA RESPIRÂND, îşi şterse Petre încă-o dată sângele de pe ochi zicând:

— Mulţumesc din inimă, domnule George. Aţi tras la ţanc. Nu m-aş fi putut apăra în nici un caz împotriva acestui uriaş. Era mult mai puternic şi mai îndemânatic decât mine. Pe deasupra mă simt slăbit în urma loviturii îngrozitoare cu cuţitul ciuntit, pe care mi-a aplicat-o deasupra ochilor. A fost într-adevăr o luptă atât de înverşunată cum nu-mi amintesc să fi avut una. Mă bucur că ucigaşul ne-a atacat în primul rând pe noi şi a făcut prima mişcare. Cu siguranţă camarazii care tocmai ne-au schimbat ar fi fost asasinaţi de acest uriaş. Ar fi intrat în posesia a patru pistoale şi poate ar fi reuşit să ne înlăture unui câte unul.

— Bineînţeles, că a fost primejdios din cale-afară. La un moment dat nu mai dădeam nici o ceapă degerată pe viaţa mea dacă tu n-ai fi intervenit la timp. Da, putem să ne felicităm acuma, că lucrurile s-au potrivit cum e mai bine. Dar hai să-ţi pansez fruntea chiar dacă o să-ţi fac un bandaj provizoriu. Doctorul Bertram va trebui să ţi-o coase. Rana mi se pare foarte largă şi adâncă, zise la rândul lui George.

În ciuda protestelor lui Petre, George îşi scoase mica trusă de prim-ajutor, cu care erau prevăzuţi toţi marinarii de pe submarin şi-i legă provizoriu rana adâncă. Se întoarse alergând înapoi spre

coasta de vest a insulei, unde stăteau de pază cei doi camarazi ai săi, care erau neliniştiţi din cauza împuşcăturilor auzite şi le spuse ce li s-a întâmplat.

Erau acum eliberaţi în parte de povara de a supraveghea în continuare desişul junglei de teama pricinuită de un posibil atac ai negrului şi-şi puteau dedica acum atenţia supravegherii mării.

Dar la întoarcerea lor spre submarin, pe cărarea îngustă, avură surpriza să găsească lângă cadavrul negrului pe căpitan, pe doctor, pe primul ofiţer Rindow şi alţi camarazi atraşi şi ei de zgomotul împuşcăturilor.

— Slavă Domnului! exclamă căpitanul, după ce George îi zugrăvi repede desfăşurarea luptei. Acum ne-am eliberat, în sfârşit de o mare grijă. Dar să îndepărtăm cadavrul de pe potecă şi să-l ducem undeva în desiş. Poate găsim un loc mai liber unde putem să-l îngropăm. Chiar dacă a fost un criminal, acum prin moarte şi-a ispăşit faptele, sau o parte din ele.

Camarazii, târâră leşul greu în tufiş, găsiră însă în curând un luminiş unde săpară repede, cu ajutorul cuţitelor, o groapă nu foarte adâncă, unde-l îngropară. Se întoarseră apoi cât putură de repede pe submarin, unde doctorul Bertram a trebuit să dezinfecteze şi să coase rana lui Petre, aşa cum bănuise George chiar de la început Petre a trebuit chiar să se întindă câtva vreme în pat, până ce contuziile şi umflăturile dobândite în luptă s-au retras cât de cât.

George, la rândul său, a trebuit să-şi schimbe costumul care a avut mult de suferit în timpul luptei pe viaţă şi pe moarte. După aceasta rămase nehotărât cum să-şi întrebuinţeze restul zilei. Şi cum până la amiază mai erau trei ceasuri bune, se hotărî să pescuiască nişte peşti care ar fi fost bineveniţi să mai varieze puţin lista de meniuri de pe bordul submarinului. Îşi spuse că tocmai aici în acest mic şi liniştit golf va găsi o pradă bogată şi de aceea se hotărî să-şi arunce undiţele chiar de pe puntea submarinului. El agăţă o bucată de metal la capătul undiţei, o momeală lucitoare pentru a atrage peştii. Firul undiţii era înfăşurat pe o mulinetă care permitea să o arunce departe şi să se desfăşoare. După ce o aruncă cât mai departe, o trase încet spre sine astfel încât momeala să poată atrage peştii mai mici şi să nu fie prea tentantă pentru răpitorii mari.

Într-o jumătate de oră, George reuşi să prindă câteva exemplare de peşti. Doctorul Bertram care-i privea interesat, îl asigură că erau comestibili şi dintre cei mai şi gustoşi peşti din cei ce se puteau găsi în apele acestea.

Pentru masa căpitanului, la care participau doctorul, inginerul

Hagen şi ofiţerii prezenţi la bord, erau peşti suficienţi, dar George mai voia să prindă un exemplar şi pentru credinciosul Petre, fără a cărui ajutor, în ultima clipă, ar fi zăcut mort undeva prin hăţişurile acestei neînsemnate insule.

Din nou, George aruncă cu un avânt impetuos undita. Aceasta zbură cam 30 de metri prin aer până când momeala de metal plescăi în apă. Apoi prinse să tragă domol de sfoară.

Reuşi să înfăşoare cam 10 metri de aţă, când simţi o smucitură, ca şi când ceva ar fi înghiţit momeala.

Dar de data acesta era vorba cu siguranţă de un alt fel de peşte, după cum şi-a dat seama din violenţa smuciturii! Repede a înţeles că trebuie să desfăşoare sfoara undiţei după caz, cu multă îndemânarea altfel sfoara s-ar fi rupt, oricât de rezistentă şi trainică ar fi fost ea. Întâi trebuia să obosească peştele. Şi dacă era un exemplar foarte mare, acest proces ar fi durat cel puţin o oră întreagă. Asta ar fi însemnat că el, care iniţial plecase la pescuit, un sport uşor practicat cu undiţa, să se trezească la „vânătoare”, care de obicei se practică cu cangea!

De îndată ce simţi prima smucitură, George a tras de sfoară cu toată puterile spre el, pentru ca să se înfigă bine cârligul în gâtlejul peştelui. Şi asta se pare că i-a reuşit, întrucât acesta trase cu atâta putere de sfoară, încât George de-abia a putut s-o desfăşoare de pe rolă, pentru a nu se rupe.

Zbârnâind încă, o mai lăsă să se desfăşoare vreo 15 metri, apoi începu, încet, s-o frâneze. Şi acum începea adevărata luptă. Tot timpul trebuia să fie atent, dacă sfoara se întindea prea mult, s-o lase să se desfăşoare de pe rolă. Dar de îndată ce peştele dădea cel mai mic semn de oboseală, trebuia s-o înfăşoare, din nou. Era extrem de obositor şi epuizant mai ales că soarele ardea foarte tare şi razele sale cădeau pieziş pe puntea submarinului, dar lui George nu-i păsa prea mult. El se bucura de perspectiva prăzii şi chiar lupta cu peştele uriaş îi făcea plăcere, deoarece nu era una obişnuită. Cum un pescar experimentat îşi dă pe loc seama după felul cum „muşcă” şi cum „trage” cu ce fel de peşte are de-a face, el şi-a dat seama că-n regiunile astea existau poate peşti pe care nu-i cunoştea de loc.

Oricum părea să fie un exemplar colosal, trecuse deja o jumătate de oră şi nu dădea semne de oboseală. Curând începu să-l doară mâinile, şiroaie de sudoare i se prelingeau de pe frunte şi faţă şi aproape că şi-ar fi dorit în sinea lui, ca sfoara să se fi rupt. Dar îşi învinse curând oboseala şi-şi spuse că, mai ales acum, că se luptase atât de mult cu el, nu trebuia să cedeze ci să-l obosească şi să-l scoată în sfârşit din apă. Deodată, sfoara nu se

mai întinse, deveni lejeră, încât de-abia apuca s-o înfăşoare, cât de repede putea, când, la vreo 10 metri ţâşni, drept în sus, un corp strălucitor în soare. Era tot din neamul bonitelor, un exemplar cum nu mai văzuse, de peste două ori mai mari ca cei prinşi anterior.

Dar ce-l împinsese oare să-şi părăsească elementul său natural apa, pentru a face acest salt îndrăzneţ, în sus?

— Atenţie, George, îl avertiză doctorul, e posibil ca peştele să fi fost atacat de vreun rechin.

George ajunsese deja la o concluzie asemănătoare şi folosi acum teama prizonierului său, în propriul avantaj. Fireşte că la vederea acestui exemplar uriaş de bonită, George îşi dădu seama imediat că va mai trece multă vreme până îl va obosi şi va reuşi să-i aducă pe punte. Repede ca fulgerul înfăşură el acum rola întrucât nu întâmpina nici o rezistenţă. Peştele prizonier se simţea acum oarecum protejat de scheletul metalic al submarinului. Poate că va reuşi acum, după ce a micşorat suficient sfoara, cu o smucitură zdravănă să-l treacă pe punte.

Brusc, doctorul Bertram scoase o exclamaţie de groază şi arătă spre apă. George privi şi el într-acolo şi de spaimă uită să mai înfăşoare rola. Prin apa clară a mării o umbră uriaşă se îndrepta direct spre submarin. Nu-şi putea crede ochilor, întrucât un astfel de monstru nu mai văzuse niciodată.

Era de formă rombică, după câte putu să-şi dea seama, lat de 8 metrii şi lung de cel puţin 12 metri. Şi după ei monstru îşi târa o coadă lungă, de forma unui şarpe.

Era un calcan-tigru de care-şi amintea numai că citise undeva şi despre care se spunea că se încurca uneori în etravele vaselor în porturile tropicale, pe care era în stare să le tragă de la mal. Iată că avea în faţă un asemenea exemplar. Uită pe dată şi de prada sa, care se va fi refugiat între timp undeva între malurile abrupte ale golfului.

Se uita cu ochii holbaţi, spre neasemuita creatură, care cu înotătoarele sale de pe pântecele său larg, şerpuia cu mişcări unduitoare lângă prora submarinului.

Faţă de lungimea şi lăţimea nemaipomenită a monstrului, coada de formă rotundă a acestuia, prevăzut cu o ţeapă, cu ajutorul căreia calcanul putea aduce daune uriaşe, părea destul de scurtă; dac-ar fi avut cel mult un metru şi jumătate, până la doi metri lungime.

— Doctore, eu aşa ceva n-am văzut în viaţa mea. Asta pot s-o spun că un aşa un monstru ar fi în stare să înghită un om pur şi simplu. Într-adevăr extrem de interesant, se entuziasma George.

Cât trebuie să cântărească oare?

— Pe puţin 60 de chintale, răspunse doctorul. Dar să ne îndepărtăm de balustradă, dacă se mai apropie, poate deveni primejdios aici.

— Doar n-o să sară pe punte, râse George. Cred mai degrabă că e în căutarea peştelui pe care tocmai îl pescuiam eu. Va renunţa curând, căci nu-l va găsi imediat. Mă miră numai că vânează peşti aşa de mari. Hrana sa obişnuită constă doar în scoici, crabi şi altele de felul acestora.

— De acord dar cred că mirosul de sânge, provenit din rana peştelui care s-a prins în undiţa ta, l-a ademenit încoace. Oricum ar fi, zbaterile bonitei tale par să-l fi enervat.

— A, dar, pare să-i fi dat de urmă!

Ca un fulger ţâşni masa întunecoasă a calcanului înainte pentru a dispare parţial sub submarin. George se aplecă mult peste balustradă. În dorinţa lui, de a urmări mişcările calcanului, nu băgă de seamă că sfoara undiţii i se încolăci în jurul braţului. Tocmai pusese, mai devreme, deoparte prăjina undiţei sale, după ce observase calcanul, nici nu-i trecuse prin cap să urmărească vechiul său vânat.

Brusc se arcui acum coada calcanului, chiar în faţa lui încoace şi în colo, astfel încât, fără să vrea, George dădu înapoi ca să nu fie atins de ţepii înfiorători, urmă apoi o manevră bruscă a monstrului către stânga, cu care prilej dispăru sub masa submarinului. George păli, pe când doctorul îi spuse râzând:

— Da, da, dragă George! Aceste bestii nu sunt chiar atât de inofensive, ţi-o spun eu! Când a plescăit din coadă probabil că şi-a zărit prada şi s-a repezit asupra ei cu furie. Acum putem însă să ne sprijinim fără grijă de balustrada punţii şi să vedem ce se mai întâmplă.

George nu aşteptă să i se spună de două ori. Îşi biruise prima teamă şi se apropie pentru a privi mai bine-n apele acum învolburate. Calcanului i se puteau zări doar înotătoarele de pe partea stângă a pântecului. Cu mişcări abia perceptibile acesta se ţinea aproape de suprafaţa apei plutind în derivă. Sigur că bonita înspăimântată se pitise pe undeva şi acum vânătorul îşi aştepta prada, ca să se repeadă asupra ei.

— Păcat că n-avem ce face cu el. Dacă ar putea fi prezentat anatomic ar putea constitui podoaba oricărui muzeu de specialitate, ihtiologic, vreau să spun. Dar este absolut exclus să putem face ceva în această privinţă. Nu cred c-ar fi greu de ucis, dacă Jan Brike ar apărea acum pe punte lângă tunul său. Ce spuneţi domnule doctor, încercăm? Anumite părţi cum ar fi craniul

ar putea totuşi fi preparate.

— Nu ne-a făcut nimic. Şi apoi nu produce daune de felul acelora care le produc rechinii. Ce-i drept ar fi un bun trofeu de vânătoare, dar mai bine cere-i părerea tatălui vostru, uite-l că tocmai urcă pe punte, replică doctorul.

Căpitanul Farrow care tocmai păşise pe punte, se interesă de mersul lucrurilor. George îi povesti urgent întreaga poveste cu calcanul, ale cărui înotătoare masive de ia piept erau încă vizibile, de pe puntea submarinului, deşi acesta încă nu-şi părăsise locul său de pândă de sub acesta. În sfârşit îl rugă.

— Tată, n-ar putea Jan Brike cu una din loviturile sale de tun măiestre să-i răpună? Avem un vânt prielnic care bate de la vest şi e puţin probabil ca detunătura pricinuită să poată fi auzită de vreunul din vasele franţuzeşti chiar dacă ar fi să treacă prin apropiere.

— Poate că în privinţa detunăturii să ai dreptate, consimţi căpitanul şovăitor, dar nu cred că putem trage foloase din uciderea calcanului. Bineînţeles că am putea obţine trofee unice dintr-un aşa un exemplar. Ei bine, o să-i dau de ştire lui Jan Brike, dar între timp să transportăm peştii care vor constitui meniul nostru.

Căpitanul dădu ordinele necesare tunarului Jan Brike care de-abia aştepta ocazia pentru a-şi proba încă odată capacităţile. Apăru pe punte cu o repeziciune demnă de luat în seamă, urmat de ajutoarele sale, care purtau două proiectile. George se aplecă din nou peste balustradă căutând să ademenească cumva calcanul să iasă de sub chila submarinului, dar acesta nici nu se gândea să facă aşa ceva. Dintr-odată simţi şi văzu totodată o zvâcnire înaintea înotătoarelor masive ale acestuia, concomitent cu un salt năvalnic al peştelui anterior vânat de George, în formă de torpilă, care să tot fi fost de lungime de vreun metru un metru şi ceva. Acesta ţâşni prin faţa submarinului spre marea deschisă, pentru a se pierde în larg.

De îndată se puse în mişcare şi monstruosul calcan, cu înotătoarele dorsale împroşcând apa. Străduindu-se să-l vadă George se întinse cât era de lung, strigându-i artileristului:

— Repede, repede Jan, acolo. Repede-ţi spun, altfel ne sca...! atât mai putu George să exclame, pentru că în acelaşi moment căzu el însuşi. Sfoara undiţei se întinse brusc şi cum ea era înfăşurată în jurul braţului lui George, care şi aşa stătea mult aplecat peste balustradă, o smucitură a fost de ajuns pentru a-l proiecta în valuri. Un strigăt de groază izbucni de pe buzele tovarăşilor săi aflaţi pe punte, întrucât se găsea în imediata

apropiere a calcanului furios. Cel puţin se putea felicita că nu s-a întâmplat asta când peştele vânat de el s-ar fi scufundat. Atunci George ar fi fost la rândul lui, legat cum era de sfoara unditei, târât în adâncuri. Şi aşa însă situaţia lui părea fără ieşire căci înainte ca tovarăşii săi să poată lansa o barcă de aluminiu de pe punte, s-ar fi înecat întrucât valurile îi acopereau mereu capul. Unde mai pui pericolul de a fi observat de calcan. Acesta s-ar fi năpustit asupra lui, răzbunându-se pentru insuccesul vânătorii sale de până acum. Muşcătura acestuia ar fi fost suficientă pentru a tăia un om în două.

Jan Brike îşi încarcă în mare grabă tunul abia eliberat de husă dar după ce luă linia de ochire nu îndrăzni să tragă de frică să nu-l nimerească pe George care se afla în apropierea nemijlocită a monstrului.

Tânărul se dezmetici acum din paralizia ce-l cuprinsese, cauzată de neaşteptatul impact cu apa. Pipăi cu mâinile în jurul lui, în vreme ce se lăsa târât de sfoară, după pumnalul ce nu-l părăsea niciodată, ţinut de cingătoare. A avut norocul să-l găsească la locul lui şi, dintr-o lovitură tăie sfoara undiţei.

Răsuflând uşurat băgă de seamă cum calcanul trecu ca o umbră pe lângă ei, îşi puse la loc pumnalul şi începu să înoate liniştit îndărăt spre submarin.

Le făcu chiar cu mâna un semn liniştitor tovarăşilor săi de pe punte, dar observă că aceştia continuau să fie cuprinşi de groază şi disperare. Privi înapoi spre calcan şi-i îngheţă sângele în vine, când văzu că acesta făcuse la rându-i cale întoarsă şi se grăbea acum să-l ajungă.

Poate că el însuşi contribuise la aceasta, prin secţionarea unditei, viteza bonitei crescuse simţitor ne mai fiind silită să tragă greutatea lui George, iar calcanul pierduse orice speranţă de a-l mai ajunge. Zărindu-l pe George şi-l alese ca pe o pradă mult mai uşoară. Să tot fi fost vreo 50 de metri depărtare de submarin, dar la viteza pe care o putea dezvolta calcanul, asta nu însemna nimic. Dar George nu se dădu bătut. Se luptase el în trecut şi cu rechini, o va scoate el cumva la capăt şi cu calcanul, cât o fi el de uriaş. Se întoarse pe spate şi făcu pluta. Astfel putea mai bine să-i observe mişcările. Cu mişcări aproape unduitoare acesta se apropia tot mai mult. Părea să-şi dea seama că o astfel de pradă nu mai întâlnise, deveni prudent şi se apropie cam la vreo 10 metri depărtare de George, dându-i târcoale lateral.

La rândul lui, tânărul se întoarse şi el neslăbind monstrul din ochi, urmărindu-l cu atenţie mişcările, aşa încât la nevoie să poată evita un atac frontal al acestuia. Calcanul păstra aceeaşi distanţă

de circa 10 metri depărtare dându-i mereu târcoale dintr-o parte în alta. Pentru curajosul tânăr erau momente îngrozitoare, căci nu ştia când va fi atacat şi de la o asemenea apropiere şi situaţie monstrul părea şi mai înspăimântător, de cum era în realitate.

Şi Doamne, numai să-i fi văzut gura cu dinţii cât nişte fierăstraie şi ţi-ai fi pierdut de tot cumpătul!

Deodată auzi voce lui Jan Brike care-i striga din răsputeri:

— Repede sub apă, domnule George, trag acum!

George înţelese numaidecât că o lovitură bine ţintită a tunarului lor ar putea însemna salvarea. Şi cât de repede putu, s-a dat la fund. Dacă trecu o secundă de când îl înghiţise valurile, când auzi bubuitura înăbuşită a tunului lui Brike şi iarăşi după o secundă când îi simţi efectul ei în explozia produsă în apropiere care dislocă corpul calcanului. Şi atât de năprasnic a fost efectul detunăturii, încât îi păru că i-a spart timpanele.

Începu să facă mişcările necesare pentru a reveni la suprafaţa apei unde-l întâmpinară loviturile puternice ale valurilor cauzate de explozie, amestecate cu spumă. Aproape de el calcanul se lupta cu moartea. Înotătoarele puternice băteau apa ca pe o tobă într-un vârtej ameţitor, dar presiunea stârnită de valurile astfel răscolite se dovedi de bun augur tânărului, deoarece îl duseră departe de vecinătatea primejdioasă a agresorului său, care se lupta cu moartea.

Luptă un timp cu sine, pentru a-şi reveni din slăbiciunea şi ameţeala pricinuită de şocul exploziei proiectilului, apoi începu să înoate spre submarin.

De data aceasta nu-i mai reuşi să înoate cu toată forţa de care era altă dată în stare, deşi îşi aduna toată rezerva de energie, de abia reuşea să înainteze.

Camarazii de pe submarin observară de îndată slăbiciunea lui şi când George îşi îndreptă, cu greutate, atenţia spre submarin, văzu cum, în mare grabă era adusă pe punte o barcă de aluminiu.

Bonita îl purtase vreo 100 de metri de submarin şi acum îi venea extrem de greu să parcurgă distanţa care, în alte condiţii, ar fi fost o floare la ureche pentru el. Îi venea din ce în ce mai greu să înoate şi ameţeala pe care crezuse că o învinsese, reveni. Luptă din răsputeri să se ţină la suprafaţă, deşi îi venea să se lase în voia sorţii. Preţ de o secundă, cochetă cu ideea de a se lăsa să se scufunde tot mai adânc şi mai adânc... Numai să doarmă, să adoarmă, chiar de-ar fi să fie şi somnul de veci.

Dar nu, trebuia şi era impus să se întoarcă la submarin, doar îl aşteptau acolo toţi camarazii împreună cu tatăl său.

Şi când din nou ridică capul într-un ultim efort, ca să privească

spre submarin, deşi parcă o ceaţă deasă îi întuneca privirile, reuşi să distingă că în scurt timp, camarazii îngrijoraţi au lansat la apă barca de aluminiu.

De o parte şi de alta vâsleau credincioşii marinari Petre şi Kard şi sub ritmul impus de ei barca parcă zbura pe valuri.

Această privelişte a fost pentru George ca un îndemn de luptă pentru salvarea sa. Câteva secunde mai trebuia să reziste şi apoi era salvat. Dar după încă zece metri de înot deznădăjduit, o crampă muşchiulară i-a paralizat întregul corp.

Încercă să se opună din răsputeri, dar membrele sale nu-i mai dădeau ascultare, nu mai era în stare să mai înainteze nici măcar un metru. Barca de aluminiu, în care în afară de cei doi vâslaşi Petre şi Kard, se mai aflau doctorul şi căpitanul, era acum la vreo treizeci de metri depărtare.

Deznădăjduit, încercă să mai înainteze cât de puţin, dar nu-i reuşi. Şi dacă mai putea să se ţină doar câteva secunde la suprafaţa apei, apoi paralizia membrelor sale va fi totală.

Îşi mai ridică încă o dată braţele în sus, un strigăt nearticulat îi izbucni din gâtlej, apoi începu să se scufunde. Se considera pierdut, deoarece nu mai avea absolut nici o rezervă de energie, care să-i permită să se ţină cel puţin la suprafaţa apei. Se scufunda din ce în ce mai mult. Cei puţin îi reuşi să-şi ţină respiraţia, să reţină aerul pe care-i mai avea cât mai mult în plămâni, deoarece undeva într-un colţ al inimii sale îi mai rămăsese totuşi o firimitură de speranţă.

Şi apoi simţi, chiar în clipa când un nou acces de slăbiciune îl cuprinse, de astă dată general, o apucătură zdravănă de mâinile instinctiv ridicate în sus.

A fost smuls cu forţa din adâncuri şi adus la suprafaţa apei, atunci văzu din nou lumina soarelui şi a putut respira în voie iar alături barca salvatoare, peste a cărei margine se aplecau chipurile familiare al tatălui său şi al doctorului şi apoi îşi pierdu cu desăvârşire cunoştinţa.

III.
O CURSĂ PERFIDĂ.

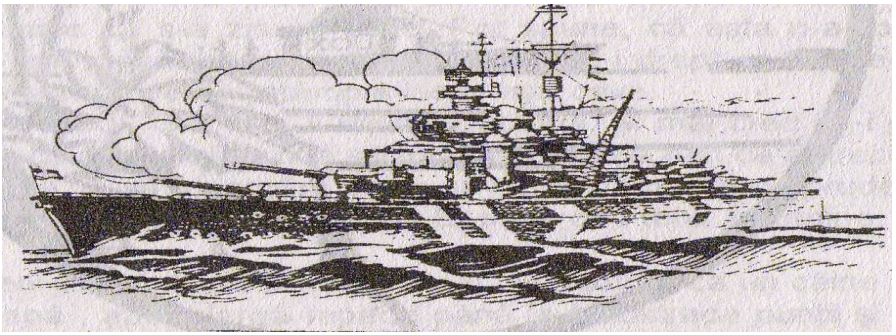

CÂND SE TREZI DIN NOU, George se simţi atât de bine, încât dădu să se ridice imediat. Zăcea culcat pe puntea submarinului şi doctorul Bertram stătea aplecat asupra lui. Cu blândeţe, dar cu hotărâre îl împinse înapoi spunându-i:

— Slavă Domnului, că n-ai fost rănit de ţepii calcanului. Ai suferit de catalepsie, dragă George şi pot spune că a fost un noroc că ai perceput efectul exploziei atâta timp cât erai sub apă. Deci spui că te simţi, bine? Nu simţi nici un disconfort, nu ameţeşti, nu-ţi vâjâie capul, n-ai nici un fel de dureri?

— Nu, dragă doctore, nimic din toate astea, dimpotrivă, mă simt atât de proaspăt şi sănătos ca niciodată, îi răspunse vesel George. Fireşte, când zăceam acolo fără apărare, fără să pot face o mişcare şi mai ales când am început să mă scufund, am avut senzaţia că s-a zis cu mine. Pot spune, că asta n-a fost o aventură frumoasă. Interesantă da, a fost ce-i drept; şi nu cred că altui om i se mai poate întâmpla lesne aşa ceva.

— Te cred, George îi replică doctorul. Şi mai cred că-i greu de crezut că alt om şi-ar dori să treacă vreodată prin ce ai trecut tu înainte. Aşa, ia să încercăm acum să ne ridicăm, dar cu prudenţă. Omule, dar am zis cu prudenţă! Ei pare că-i totul în ordine, ce-i drept!

George, dintr-un salt s-a ridicat, se scutură ca un câine abia ieşit din apă, apoi alerga repede până la balustrada punţii şi privi după urma calcanului.

— S-a scufundat deja, remarcă doctorul. Dar Peter este în căutarea unui harpon, pe care vrea să-l arunce după blestematul de calcan. Sper să-i dea de urmă. Ei, vrei să iei şi tu parte la expediţie, George? N-ar fi mai bine să te schimbi mai întâi?

— Dar este atât de cald, îi răspunse George alergând spre barca de aluminiu, pe care Kard o ţinea aproape de bordul submarinului. Trebuie neapărat să fiu de faţă când monstrul va reapărea din adâncuri.

Căpitanul tocmai urca scăriţa din turn şi apăru pe puntea submarinului, ţinând în mână un flacon de medicamente, pe care îl rugase doctorul să-l aducă. Clătinând din cap, cu reproş şi îndoială, se uită spre George, care în acel moment tocmai îşi făcea vânt peste balustradă în mica barcă de aluminiu ancorată încă lângă pupa submarinului. Mirat şi neîncrezător, totodată, îşi puse în buzunar flaconul şi se apropie la rândul său de balustradă.

— Ei George, dar ştii că ne-ai speriat de moarte, pari să fii inepuizabil, un alt om de-ar fi trăit aşa ceva, ar mai zace pe undeva jumătate mort, pe când ţie-ţi arde de noi aventuri. Te simţi chiar atât de bine?

— Bineînţeles, tată. Regret numai că a trebuit să vă sperii atât de tare. Sigur că nu m-am simţit în largul meu când bonita mi-a făcut vânt peste bord. Păcat că a scăpat, pentru vă tocmai un asemenea meniu îmi imaginam pentru masa de prânz. Hai coboară şi tu să fii de faţă, când vom aduce la suprafaţă calcanul!

— E de la sine înţeles că vin. Vine şi doctorul pentru că tocmai el va fi în măsură să ne spună ce părţi putem păstra şi conserva ca trofee. Dar George, bagă de seama să nu vii prea mult în atingere cu ţepii de pe coada calcanului.

Râzând George îi promise că va fi cu băgare de seamă Căpitanul şi doctorul coborâră imediat în mica barcă de aluminiu şi în acelaşi timp apăru şi Petre cu un harpon greu în mână. Ei îl alesese pe cel mai greu din câte avusese la dispoziţie, având intenţia să-l arunce cu cea mai mare putere în jos, pentru a putea străpunge carcasa groasă şi rezistentă a calcanului.

La dorinţa lui Petre se dispuseră astfel în barcă încât pe partea lui Petre, pe bancă, să fie numai el singur, aşa încât barca să se înalţe ceva mai mult decât pe partea cealaltă, întrucât ştia că pe partea sa barca se va înclina cel mai mult când va fi să arunce cu putere harponul. Mai încercă să manevreze astfel încât dă poată vedea în apă la o adâncime foarte mare, pentru a distinge contururile calcanului şi, într-adevăr, undeva în adânc i se păru că zăreşte umbra masivă a acestuia. Acum uriaşul marinar ridică harponul cu ambele mâini, îl clătină de câteva ori pe deasupra capului, pentru a căpăta viteza necesară şi apoi. La un moment dat, aruncă arma grea cu toată puterea de care dispunea în jos.

Natural că, înainte de aceasta, verifică încă odată dintr-o privire odgonul de care era legat harponul, ca să fie astfel dispus pentru a nu se încurca la derulare. Iar acuma funia groasă se derula cu mare viteză pe măsură ce harponul pătrundea în adâncul mării. Brusc, funia se „lăsă moale” semn că harponul îşi atinsese ţinta, adică lovise giganticul trup al calcanului.

Petre apucă funia groasă şi o trase spre el cu băgare de seamă. Chipul sau se lumină de bucurie când funia se curbă iarăşi, după care spuse mulţumit:

— Cred c-am nimerit. Da, da, cred că pot să trag monstrul la suprafaţă.

Într-adevăr cu sforţări supraomeneşti înfăşură el, mână după mână, funia groasă. Camarazii se apropiară să-i dea o mână de ajutor. Cu precauţie, pentru a nu mişca harponul de la tocul său, traseră în sus, metru după metru, întreg odgonul. Faţa lui George strălucea de bucurie când îi strigă doctorului Bertram: domnule doctor, coada cu ţepii uriaşi trebuie s-o preparăm neapărat şi dacă se poate şi capul, cu gâtlejul acela grozav. Dar George nu-şi termină bine fraza când urmă o zguduitură.

În momentul următor vânătorii se treziră, claie peste grămadă, pe fundul bărcii de aluminiu.

Harponul ieşise cumva din corpul calcanului. Râzând şi blestemând după caz, se ridicară numaidecât. Câteva cucuie suferiseră ei, nici vorbă, dar nu îndeajuns să le strice buna dispoziţie, mai ales că după ce priviră peste bord, văzură corpul uriaş al calcanului la o distanţă de circa zece metri, plutind.

De fapt, începea iar încet să se scufunde, dar Petre şi stătea la pupa pregătit pentru o nouă încercare cu greul harpon în mână. De data asta văzură toţi cum harponul se înfipse cu mare putere în trupul calcanului.

Acum însă, cârligul trebuie să se fi înfipt foarte bine, lucru ce se observă destul de uşor, de îndată ce reîncepu operaţia de înfăşurare a odgonului. Încetişor, calcanul ajunse la suprafaţa mării.

Acum era vorba să reuşească să-l remorcheze până ia puntea submarinului, căci nu era deloc posibil să-l taie lângă mica barcă de aluminiu, frânghia groasă a fost fixată bine, de îndată ce-şi îndeplinise funcţia, apoi Farrow şi George apucară şi ei fiecare câte o vâsla şi cu putere sporită îndreptară barca spre submarin.

Era o muncă cu adevărat istovitoare să tragi calcanul greu după tine chiar prin apă. Bineînţeles că munca mergea extrem de încet. Dar cei patru vâslaşi nu-şi îngăduiră nici o clipă de răgaz, mânuind vâslele cu regularitate şi forţă, în timp ce doctorul Bertram supraveghea cu temere harponul, ca nu cumva acesta să se desprindă şi să fie nevoiţi să reînceapă anevoiosul proces. În cele din urmă munca chinuitoare a luat sfârşit.

Mica ambarcaţiune se opri lângă submarin şi mai mulţi marinari înşfăcară. Unul din agresorii lui îi întoarse mâna la spate atât de puternic încât abia se mai putea odgonul pe care îl întinse

Petre, pentru ca la comanda doctorului, calcanul să fie, cu grijă, rostogolit pe punte.

Acum începea iarăşi o muncă istovitoare, acea a despărţirii capului de trunchi, aşa cum îşi exprimase dorinţa George, pentru ca doctorul să-l prepare cum se pricepea el mai bine, pentru conservare. Declarase chiar că pentru o aventură deosebită se cuvenea un trofeu deosebit.

Sub stricta supraveghere a doctorului lucrară o bucată de vreme, chiar Petre şi Kard, atât cu cuţitele cât şi cu fierăstraie. Deosebit de grea s-a dovedit străpungerea platoşei calcanului, pielea acestuia asemuind-se unui glaspapir grosolan, în care lamele cele mai ascuţite ale cuţitelor se toceau rapid. În sfârşit, munca cea mai grea şi mai anevoioasă a fost dusă la bun sfârşit: capul, coada cu ţepii primejdioşi şi-o mare bucată din pielea vârtoasă a monstrului marin au fost pe puntea submarinului şi apoi duse în cală.

Corpul masiv al calcanului din care se desprinsese bineînţeles harponul, începu să se scufunde încetul cu încetul în apele clare ale golfului în care submarinul îşi căutase adăpostul.

George se aplecă iarăşi peste balustrada buclucaşă urmărind cu interes scufundarea în adâncime a monstrului ciopârţit, asupra căruia se năpustiră din toate părţile, mai micii prădători, peşti şi crabi, care-şi vroiau fiecare partea din prânzul neaşteptat.

Dar nu toţi musafirii aceştia, mai mult sau mai puţin poftiţi, erau ocupaţi cu prânzul, alţii mai găseau răgazul să-şi mai plătească vechi poliţe, răfuindu-se între ei. Era o învălmăşeală pestriţă pe care George o privea cu interes crescând, până ce uriaşul stârv dispăru cu totul în adâncul golfului.

Voia tocmai să urce scăriţa în turn, pentru a-i ajuta pe doctor la prepararea trofeelor, când zări din întâmplare cele doua santinele pe care le puseseră de veghe pe insulă, alergând grăbite spre plajă.

De departe încă, strigară:

— Vin două nave franţuzeşti, par a fi distrugătoare.

— Pregătiţi-vă de scufundare, răsună imediat comanda căpitanului. Toţi cei aflaţi pe puntea submarinului se grăbiră acum să urce scăriţa care ducea în turn de pe punte, pentru a coborî marea scară de fier înspre interiorul submarinului. Între timp cei doi marinari care au făcut de pază şi veneau acuma alergând înspre submarin, desprinseră odgonul cu care era ancorat submarinul de cei doi palmieri zdraveni de pe malul insulei, săriră repede la bord şi-i raportară căpitanului, care mai rămăsese cu George pe punte.

— Am văzut doi nori negri de fum, domnule căpitan. Veneau în mare viteză încoace şi cu ajutorul ocheanelor ne-am putut da seama că au fiecare câte patru coşuri masive şi se apropie cu o viteză colosală. Ne-am grăbit cum am putut, am tăiat-o prin pădure, domnule căpitan.

— Ei, ne mai rămâne atunci timp suficient pentru scufundare, observă liniştit Farrow. O luăm încă puţin în direcţia est, bineînţeles, sub apă, apoi vom observa prin periscop dacă ne vânează pe noi sau nu. Poate că-l caută tocmai pe Hector. Să sperăm că nu-i vor găsi mormântul, ne-am dat doar toată osteneala să ne facem treaba cum se cuvine, urmele nu sunt prea vizibile. Dacă totuşi vor descoperi mormântul, nu le va fi foarte greu să descopere că noi l-am împuşcat pe negrul asasin şi l-am înmormântat pe insulă. Oricum, să avem măcar grijă să nu fim descoperiţi prea uşor. Aşa, acum repede în submarin şi să începem pregătirea de scufundare în golf.

Foarte repede şi cu mişcări vioaie cei doi matrozi dispărură în turn. Căpitanul îi urmă numaidecât, pentru a da comenzile necesare, în timp ce George urcă ultimul scăriţa, pentru a închide gura de acces.

Pe când era încă ocupat cu operaţia asta, electromotoarele şi începură să zumzăie, apa năvăli în forţă în tancurile de balast şi corpul de oţel al submarinului a început să se scufunde.

Căpitanul a făcut un ocol la mare distantă de insulă, în timp ce vasul se scufunda tot mai mult, viteza de deplasare crescu.

În curând apa acoperi toată puntea submarinului, doar o parte din turn mai rămase afară, iar când submarinul a fost complet sub apă, căpitanul Farrow răsuflă uşurat.

Submarinul coborâse la zece metri adâncime, întrucât apa în preajma golfului era foarte limpede, chiar la această adâncime putea fi descoperit dacă unul din distrugătoare ar fi trecut prin apropiere. Dar aşa ceva nu putea să se întâmple, căpitanul ar fi zărit de la distanţă primejdia şi ar fi ordonat scufundarea până unde orice vizibilitate ar fi fost exclusă. Periscopul se înălţa acum doar cu câţiva centimetri deasupra apei. Nu erau şanse de a fi remarcat dinspre vest de unde veneau acum distrugătoarele franceze, întrucât soarele care bătea pieziş, zădărnicea orice observaţie datorită fenomenului de reflexie. Nu-i vorbă nici Farrow nu putea de la o depărtare aşa mare să-şi facă o idee despre ce se întâmplă acolo, întrucât marea scânteia ca aurul.

Constatând cum stau de fapt lucrurile a dat comenzile necesare pentru reluarea mersului. N-ar fi vrut să rişte, să dea peste-un recif accidental plasat în calea sa şi la o viteză mare a

submarinului, coliziunea era inevitabilă.

Îndărăt nu se vedea nimic şi la fiecare metru pe care-i câştiga submarinul, îndepărtându-se de insulă, pericolul de a fi descoperit se micşora şi el.

După ce se îndepărtase cinci sute de metri de insulă, în stânga şi dreapta ei apărură distrugătoarele inamicului.

Şi ele şi-au încetinit mult viteza şi acum pluteau în micul golf, care până adineauri servise de port submarinului.

Farrow îşi opri din mers vasul, pentru că acum voia să vadă mişcările inamicului şi de ce se opriseră în golf, se scurse un sfert de oră, când din desişul insulei, apărură siluete. Erau marinari, care odată ajunşi la mal, se aruncară în apă şi înotară spre unul din distrugătoare!

Se adeveri bănuiala căpitanului, că aceşti oameni străbătuseră insula de la vest şi nu se poate să nu fi descoperit locul pe unde fusese târât cadavrul lui Hector. Probabil c-au descoperit şi groapa pe care au cercetat-o să vadă dacă într-adevăr este cadavrul lui Hector sau nu. Concluzia se impunea de la sine. Înaintea lor au fost oameni şi aceştia nu puteau fi decât membrii echipajului Dox.

Acum regretă Farrow că zăbovise atât de mult în regiunea asta. Nefiind decât la o depărtare mai mică de 600 metri de insulă, se folosi acum, doar de o parte minusculă a periscopului – invenţie a inginerului Hagen, pentru a-şi supraveghea potrivnicul.

Se distingea clar că ofiţerii ambelor distrugătoare cercetau suprafaţa lucioasă a apei cu ocheane puternice. Puteau descoperi periscopul submarinului oricât de puţin s-ar fi înălţat deasupra apei.

Nu era recomandabil nici să se îndepărteze, deoarece dâra lăsată de deplasarea periscopului prin apă ar putea fi şi ea uşor descoperită. Hotărî să mai aştepte puţin. Dacă distrugătoarele şi-ar fi mărit brusc viteza, i-ar fi rămas timp destul, să tragă periscopul complet în jos şi să se scufunde imediat. Sub apă poate i-ar reuşi manevra şi să treacă pe sub vasele franceze.

Dar cele două moderne şi rapide distrugătoare nu păreau să facă nici o preparativă de plecare. Probabil că se dezbătea în cabina ofiţerilor, cu hărţile regiunii pe masă, măsurile ce trebuiau întreprinse, se făceau presupuneri asupra poziţiei sau cursului submarinului. Dacă ar fi bănuit numai că acesta se găsea chiar în imediata lor apropiere, atunci ar fi reacţionat altfel.

Trecu o jumătate de oră până ce se distinse o oarecare agitaţie pe punţile de oţel ale vaselor de luptă, pe care era desfăşurat şi fâlfâia tricolorul Franţei. Dar nu luară curs spre submarin cum

bănuise la început căpitanul, ci din nou făcură un ocol larg, pe fiecare din cele două părţi ale insulei câte un vas şi porniră în goană spre vest.

După ce dispărură la orizont, Farrow se întrebă în sinea lui. Ce putea să însemne asta? Aveau oare ordin să nu depăşească anumite limite, navigând în apele Madagascarului? S-au convins într-adevăr de soarta criminalului Hector? Sigur, lucrul cel mai important acum era că au plecat. Putea intra din nou în golf şi cel puţin până seara să rămână acolo. Bineînţeles că în acesta eventualitate santinelele de pa coasta de vest trebuiau să-şi reiese locul. Mai întâi aveau menirea de a constata dacă distrugătoarele plecaseră într-adevăr. De aceea porni motoarele făcu un mic ocol spre sudul insulei, de unde se putea constata că într-adevăr vasele franceze părăseau aceste ape şi încă într-un tempo susţinut. Norii groşi de fum din urma lor se îndepărtau şi se micşorau în fiecare clipă. Se prea poate că intenţionau să aducă ajutoare, dar aceasta necesita timp. Între timp întunericul salvator se va înstăpâni peste toată firea, uscat şi ape. Din nou făcu căpitanul un ocol, mai mare de astă dată, având ca ţintă finală insula. Urmări până în ultima clipă, distrugătoarele care se îndepărtau din ce în ce mai mult.

Da, din partea lor nu era de aşteptat nici un pericol.

Dacă santinelele îşi luau acum postul în primire, pe partea de vest a insulei, puteau să-l anunţe din timp, dacă cumva făceau cale întoarsă. Aşa ceva nu era însă de aşteptat.

Căpitanul ordonă să se dea din nou drumul la apa din tancurile de balast şi submarinul reapăru în apele golfului.

Bineînţeles că între timp, cercetase cu ajutorul periscopului malurile împădurite ale insulei, dar nimic nu păru să-i dea de bănuit. Ancoră în acelaşi loc, ca mai înainte – locul cel mai propice unei operaţii de acest gen şi de îndată ce deschise uşiţa turnului că şi debarcă doi marinari pe care Farrow îi instruise să se grăbească să-şi ia postul în primire, străbătând insula, de-a curmezişul, prin pădure şi să fie cu mare băgare de seamă. Cele două odgoane fuseseră deja aruncate şi legate de palmierii cei mai trainici de pe mal.

Se făcuse deja ora mesei, jumătate din marinari printre care şi santinelele luaseră deja masa.

La masa de prânz fură aduşi preparaţi cum trebuie peştii pe care George îi prinsese înainte de a trăi aventura cu calcanul. Peştii aveau un gust minunat şi mai ales George flămânzit de cele întâmpinate le făcu în general onorul.

După o oră fură trimişi marinarii de schimb pentru a înlocui

camarazii de veghe. La început nu se remarcă absenţa lor, dar după un timp, căpitanul se interesă dacă aceştia şi-au făcut apariţia pe punte.

— Să sperăm că nu li s-a întâmplat nimic. Doar să nu fi avut Hector complici cu care a evadat pe insulă! Trebuie să verificăm şi această posibilitate.

— Daca ar fi fost angajaţi într-o luptă nu se poate să nu fi auzit, a fost de părere George. Ar fi găsit doar răgazul să-şi scoată pistoalele de la cingătoare. Mă gândesc să mai dau o raită cu Petre prin vestul insulei, după o masă atât de îmbelşugată o plimbare ne va prinde tocmai bine. Ne vom grăbi tată, pentru a nu te lăsa în nesiguranţă prea multă vreme!

— Bine, tinere fie! Să sperăm că au întârziat din motive bine întemeiate. Nu e prea regulamentar şi asta trebuie să le-o spun la întoarcere. Acum grăbiţi-vă, nu mă lăsaţi să aştept prea mult, aşa cum mi-aţi promis, îi sfătui căpitanul.

— Nu, nu tată, ne vom grăbi cât vom putea, promise George, care între timp îi făcu semn lui Peter şi acum îşi făcu vânt peste balustrada submarinului, pe plajă.

Petre se pregătea să facă la fel, şovăi un moment, se apropie de căpitan şi-i spuse în şoaptă:

— Domnule căpitan, mă înşel eu sau ceea ce văd acum sunt ţevile unor arme îndreptate din desiş spre noi?

— George, vino repede înapoi, am uitat să-ţi spun ceva, strigă la rândul său căpitanul pe un ton care voise să-l facă să pară cât mai liniştit. Mirat. George dădu să îndeplinească rugămintea tatălui său. Mai întâi l-a îndemnat să se grăbească şi acum îl chema înapoi. Ce putea să aibă aşa de important de împărtăşit? Dar după ce fu în faţa tatălui său acesta îi spuse cu voce înăbuşită.

— George, calmează-te, nu te trăda printr-o mişcare nesăbuita! Petre tocmai m-a atenţionat, că a zărit nişte ţevi de carabină iţindu-se din spatele tufişurilor. Cel puţin şase am putut eu număra, deşi este foarte posibil să mai fie şi altele. Camarazii noştri au fost prinşi cu siguranţă. Să vedem ce putem face.

— Bineînţeles că trebuie să facem tot posibilul să-i eliberăm. Problema se pune cu cine avem noi de-a face. De unde au apărut oamenii ăştia şi încă înarmaţi?

— Ţi-o spun eu, zise îndată căpitanul strălucind de o idee. Sunt marinari de pe distrugător. Pariez că au rămas mai mulţi oameni pe uscat, pentru a cerceta, dacă noi nu ne găsim undeva în apropiere. Ne-au luat prin surprindere. Marinari lăsaţi ca santinele şi aceştia, între timp or fi dat de ştire şi distrugătoarelor,

prin ceva semnale discrete. Între timp iată că s-a scurs o oră şi jumătate, vasele inamice trebuie să pice dintr-un moment în altul.

— Atunci să coborâm în interior şi să ne luăm tălpăşiţa. Pe camarazii noştri îi vom elibera mai târziu. O să-i eliberez şi din temniţele Madagascarului de va fi necesar, îşi întări cu un gest ameninţarea George.

— Da, pe moment asta-i singura soluţie, a fost de acord Farrow. Dar trebuie s-o facem astfel încât să fie cât mai puţin bătător la ochi. O grabă prea mare ne-ar strica acum. Întrucât oamenii de pe insulă ar putea deveni primejdioşi.

Într-un pas de uşoară plimbare dădură să urce cei trei camarazi din nou în turn. De îndată ce ar fi fost în interiorul turnului n-ar mai fi avut a se teme de gloanţele marinarilor francezi. Pereţii de oţel constituiau o protecţie sigură.

Căpitanul era pe punctul de a urca scăriţa când de pe ambele părţi ale insulei se năpustiră distrugătoarele. Toate tunurile erau în poziţie de tragere, cu servanţii pregătiţi lângă ele. În acelaşi timp se iviră şi cei şase marinari din dosul tufişurilor cu ţevile armelor îndreptate spre camarazi.

Unul dintre francezi strigă, aspru:

„Nimeni nu mişcă, altfel tragem imediat. Sus mâinile!” întrucât cei şase marinari stăteau la cel mult douăzeci de metri distanţă, nu le mai rămânea camarazilor nici o altă alternativă decât să se supună.

Distrugătoarele erau şi ele la distanţă atât de mică acum, încât orice rezistenţă, sau încercare de fugă, ar fi fost dinainte sortită eşecului.

Unul din distrugătoare se apropie încet, cu tunul în poziţie de tragere îndreptat spre submarin, cu elicea vasului la nici doi metri de acesta.

Un ofiţer păşi pe punte şi salută, după care spuse: „Îmi pare extrem de rău, căpitane Farrow, că trebuie să vă declar prizonier. Trebuie să duc vasul dumneavoastră în Madagascar, dar dacă îmi daţi cuvântul că nu veţi întreprinde nici o tentativă de fugă, atunci puteţi să rămâneţi la bordul submarinului. Fireşte că va trebui să navigaţi înaintea noastră”.

Farrow se uită împrejur cu multă atenţie. Nu. O tentativă de evadare pe moment era exclusă, iar rezistenţa, pură sinucidere. Să se fi terminat oare cu viaţa liberă, frumoasă pe care o duseseră? Chiar dacă lui personal sau oamenilor săi nu le-ar fi putut aduce cine ştie ce acuzaţii, submarinul era cu desăvârşire pierdut, fie nimerea în custodia francezilor, fie era distrus.

Şi cum ar mai fi ajuns apoi la Insula Odihnei unde marinarii

submarinului îşi aveau sălaşul şi familiile?

Poate că vor găsi totuşi o posibilitate de evadare, chiar în Madagascar fiind. Acum situaţia părea fără ieşire căci dacă nu-şi dădea cuvântul ar fi fost luaţi imediat ostateci pe unul din distrugătoare şi submarinul ar fi fost condus de un echipaj format din marinarii vaselor franceze. Hotărî de aceea să se dea prins de bunăvoie. Aşa că uitându-se spre căpitanul francez zise:

— Sunt de acord, având în vedere că orice rezistenţă-i inutilă! Mă predau şi vă dau cuvântul că nu voi face nici o încercare de a fugi! Voi merge înaintea dumneavoastră către Madagascar!

IV.
ÎN MADAGASCAR.

— MĂ BUCUR, CĂ AŢI JUDECAT ÎNŞELEPT, domnule căpitan, răspunse francezul. Permiteţi-mi să mă prezint, sunt căpitanul Etoupe. Vă asigur încă odată, că regret întâmplarea ce mă face pe mine să vă iau prizonier. Dar datoria mea mai presus de toate. Am bănuit că vă veţi ascunde lângă această insulă pustie şi după ce am descoperit cadavrul lui Hector, am fost convinşi că aţi fost pe uscat. Am lăsat şase marinari aici, convinşi că după plecarea noastră vă veţi întoarce şi veţi posta santinele pe coasta de vest. Aşa s-a şi întâmplat. Marinarii dumneavoastră au fost prinşi şi oamenii mei mi-au semnalat, cu oglinzi reflectorizante, că v-aţi întors în golf Bineînţeles că am venit în mare grabă încoace.

— Aţi procedat minunat, recunoscu Farrow cu amărăciune. Trebuia să-mi fi dat seama. Dar am căzut în cursă. Eu sunt de vină că lucrurile s-au petrecut astfel, eu o să trag consecinţele. Voi porni de îndată, ca să-mi aflu soarta cât mai curând cu putinţă.

Francezul dădu acum ordin celor şase marinari de pe ţărm să-i elibereze pe prizonieri. Era un gest cavaleresc din partea lui, subliniat şi prin aceea că le dădu permisiunea acestora de a-şi păstra armele.

Pe de altă parte sublinia încă odată faptul că Farrow trebuia să respecte cu stricteţe toate cele convenite, prin acord verbal. Tocmai datorită cavalerismului francezului, trebuia şi el să se dovedească la înălţime.

Cei şase marinari francezi săriră în apă şi înotară înspre unul din vasele franceze. Cele două vase de război lunecară încet, ieşind din apele golfului. Căpitanul Farrow dădu ordin să se pună în mişcare motoarele Diesel şi urmări vasele franceze cu viteză.

Navigă printre ele şi în trecere îi strigă lui Etoupe:

— Vrem să mergem cu viteză, dacă vă convine, domnule căpitan.

— Sigur, mergeţi cu toată viteza cu care sunteţi în stare. Noi vom păstra aceeaşi viteză şi încă pe deasupra, dacă va fi necesar, îi replică francezul.

Tocmai asta voia Farrow să verifice. Era absolut necesar să întreprindă o încercare de evadare, odată ajunşi în Madagascar şi pentru asta trebuiau evaluate corect forţele inamicului. Dădu drumul motoarelor să meargă cu viteza maximă şi când acestea atinseră cu adevărat turaţia maximă, îşi dădu seama că în adevăr distrugătoarele puteau dezvolta o viteză încă şi mai mare.

Dar şi aceste îşi atinseseră plafonul de viteză maximă, lucru uşor de dedus după norii extremi de denşi care arătau că motoarele navelor franceze lucrau şi ele la puterea maximă.

Căpitanul dădu acuma ordin să se pună în funcţiune compresoarele şi submarinul îşi crescu vertiginos viteza, aproape ţâşnind înainte. Norii de fum ai vaselor franceze se îngroşară şi mai mult, dar viteza acestora spori numai în mică măsură. Submarinul ţâşni acum cu o asemenea viteză, încât îşi permise luxul să ocolească distrugătoarele ce goneau şi ele cu toată viteza. Văzu în trecere, cum ofiţerii francezi de pe puntea de comandă îşi scuturau capul cu neîncredere. O asemenea viteză întâlnită la un submarin nu mai avuseseră şansa să cunoască. Căpitanul dădu acum comandă să se oprească compresoarele ca să nu suprasolicite maşinile. Apoi continuă marşul rapid cu distrugătoarele urmărindu-l strâns de aproape.

După câteva ore de călătorie într-un astfel de tempo, se distinseră în zare ţărmurile Madagascarului. Farrow nu ştia unde trebuia să ancoreze, de aceea încetini. Nu întârzie mult şi căpitanul Etoupe care-i înţelese atitudinea se apropie cu vasul său de submarin şi-i strigă prin portavoce.

— Debarcăm în fortul Dauphin pe coasta de sud-est, navigaţi înainte!

Submarinul prinse din nou viteză. Curând se văzu şi fortul şi căpitanul distinse încă de la mare depărtare că întregul chei era înţesat de oameni. Etoupe îşi va fi încunoştinţat fără îndoială telegrafic superiorii, de marea captură care îi reuşise. Nu după mult timp se putea observa o companie întreagă de trupe coloniale franceze care aştepta să-i facă recepţia pe chei. În faţa companiei nu se zăreau decât doi ofiţeri, dar Farrow bănuia că adevărata primire i se rezervase cu fastul de rigoare la comandatura fortului, unde vor fi fiind şi alte personalităţi.

Încet, naviga de-a lungul cheiului şi ancoră. Cei doi ofiţeri francezi salutară şi căpitanul mulţumi la rândul său.

Părăsi apoi turnul urmat de George, coborî pe punte şi săriră amândoi pe chei. Imediat cei mai în vârstă dintre ofiţeri păşi în faţă şi se prezentă politicos:

— Căpitan Delons. Camaradul meu se numeşte Parau, locotenent Parau. Vă rog să mă urmaţi, domnule căpitan Farrow, vă voi conduce acum la comandamentul nostru. Cine este domnul? întrebă el, indicând spre George. După ce Farrow îl prezentă ca fiind fiul său, căpitanul francez adăugă politicos:

— Îmi face o deosebită plăcere, domnule, să-l cunosc pe viteazul dumneavoastră fiu, de ale cărui fapte de eroism am luat şi noi cunoştinţă. Fiul dumneavoastră vă poate însoţi, desigur. Marinarii şi ofiţerii submarinului sunt consemnaţi însă la bordul submarinului! Domnul comandant va hotărî ce se va întâmpla cu ei. Cazul dumneavoastră nu este aşa de simplu, domnule căpitan.

— Vă cred şi eu, spuse Farrow zâmbind, poate că împreună cu domnul comandant al dumneavoastră vom găsi o soluţie viabilă.

— Mă tem că nu va fi uşor, remarcă grav ofiţerul. Comandantul nostru e puţin ciudat. Trebuie să procedaţi cu luare aminte şi să găsiţi un ton corespunzător. Nu vă pot de nici un sfat, nu am voie să o fac oricât de mult aş dori. Ultimele cuvinte le adăugă în şoaptă şi mai adăugă în aceeaşi manieră.

— Nu trebuie să trageţi concluzia, domnule căpitan că toţi ofiţerii francezi vă sunt duşmănoşi. Cei mai mulţi dintre ai noştri vă admira, ba mai mult regretăm, că i-a reuşit căpitanului Etoupe capturarea dumneavoastră. Dar el nu şi-a făcut decât datoria.

— Vă mulţumesc mult, pentru aceste vorbe. Ştiu cel puţin că am de-a face cu adversari care respectă legile cavalerismului! Şi poate comandantul dumneavoastră să fie el cât de ciudat, n-o să-mi taie doar imediat capul.

Între cei doi ofiţeri francezi, păşeau tatăl şi fiul de-a lungul cheiului şi George abia se putea stăpâni să nu izbucnească în râs văzând chipurile negrilor băştinaşi care îi priveau ca pe nişte animale minune. Acum urcau un drumeag, marcat de tufişuri dese, trecură apoi printr-o poartă uriaşă care dădea într-o curte şi mai vastă, înconjurată din trei părţi de construcţiile masive ale unor cazărmi.

De asemenea în curte păşiră soldaţii, în total trei companii, în faţă stăteau mai mulţi ofiţeri, care salutară de îndată ce căpitanul urmat de fiul său fură prezentaţi. Cel mai mare dintre ofiţeri păşi în faţă şi se prezentă la rândul său ca maiorul Vautour. Îi rugă pe căpitan şi pe fiul său să-l urmeze la comandament.

Ofiţerii parcurseră micul coridor, care ducea spre cazarma principala, unde erau situate birourile comandamentului. Comandantul fortului, generalul Coupeur îi primi pe camarazi într-unul din birourile lui de lucru. Se dovedi a fi un omuleţ în vârstă, cu o faţă galbenă umflată şi o mustaţă în furculiţă. Părea să fie un francez de modă veche şi după privirea cu care îi măsură pe Farrow şi pe George nu se putea prevesti, din partea lui, nimic bun.

În sfârşit îşi drese glasul şi spuse chicotind pe un ton ascuţit:

— Hi, hi, iată-l deci pe vestitul căpitan Farrow. Şi pe la fel de vestitul său fiu. E o încântare, domnilor!

— Plăcerea este de partea noastră, domnule general, soldaţii viteji sunt preţuiţi întotdeauna, chiar dacă fac parte din tabăra inamicului, spuse calm căpitanul.

Coupeur făcu mai întâi o mină mirată, râse măgulit şi spuse:

— Pari să fii un adversar cu obiceiuri cavalereşti, domnule căpitan. Cu atât mai mult regret că trebuie să vă supun judecăţii Curţii Marţiale. V-aţi aflat totdeauna pe picior de război cu statele aliate. Aceasta se bazează şi pe faptul că sunteţi în posesia unei arme de război, care de mult trebuia distrusa. Deşi nu putem remarca, sau dovedi un act de duşmănie făţişă către noi aliaţii, totuşi trebuie să fiţi considerat ca inamic. Dumneata şi echipajul dumitale ne-aţi mai rămas inamici, cu întreaga naţiune germană şi numai Înalta Curte va putea hotărî dacă veţi fi considerat ca un adversar demn ai nostru, sau, sau ca pirat.

Farrow simţi cum i se urcă sângele la cap şi se înroşi de mânie, dar îşi reprimă un răspuns aspru, care-i stătea pe limbă şi răspunse doar:

— Să sperăm că domnii Curţii Marţiale, se vor dovedi adversari oneşti. Şi mai cred că am dovedit încontinuu, la rândul meu, că am fost întotdeauna adversar onorabil, deşi am fost mereu vânat. La rându-mi nu am deschis focul şi n-am vânat niciodată de la terminarea războiului vreun vas de război francez, deşi aş fi avut de multe ori ocazia. De aceea aştept liniştit hotărârea Curţii Marţiale, deşi este îndoielnic că aceşti domni ar avea vreun drept juridic spre a impune orice hotărâre. Nu sunteţi de părere că o asemenea procedură ar fi mai degrabă de competenţa guvernului ţării de origine?

Generalul a fost pus evident în încurcătură, dar în cele din urmă izbucni:

— Aţi fost făcut prizonier şi vă găsiţi sub jurisdicţia mea, de aceea am tot dreptul de a hotărî sorta dumneavoastră. Şi ştiu că guvernul meu, îmi dă acest drept.

— Iar trebuie să vă reamintesc, încă odată, că mă voi supune hotărârii dumneavoastră, atunci când voi avea dovada oficială, a acordului Guvernului francez. Împotriva unei hotărâri unilaterale a unei Curţi Marţiale fără împuterniciri legale şi a unei sentinţe a acesteia, mă voi opune cu toată energia, răspunse Farrow ferm.

Se vedea foarte bine că bătrânul ofiţer plesnea de furie. Se uită jur-împrejur ca şi când ar fi vrut să citească pe chipurile ofiţerilor din anturajul său dar ceea ce văzu nu-i plăcu pe semne, că se făcu roşu ca racul şi scrâşni numai din dinţi:

— Ca prizonier al meu, vorbiţi cam îndrăzneţ, căpitane. Vă asigur numai că voi face ce cred eu de cuviinţă. Puteţi să vă împotriviţi cât voiţi. Aici cuvântul meu este lege. Să fie clar.

— Mă aşteptam să spuneţi asta şi de aceea îi iau drept martori pe toţi ofiţerii prezenţi aici că domul general doreşte să-şi impună doar dorinţa domniei sale. Aceasta nu este legal şi de aceea protestez energic încă odată.

Generalul se întoarse spre ofiţerii săi şi pe un ton de calm forţat:

— Ce părere aveţi domnilor? Am sau n-am dreptul de a judeca pe căpitanul care se găseşte acum în puterea mea după regulile impuse de mine? Vorbiţi!

Ofiţerii se priviră încurcaţi între ei şi nici unul nu îndrăzni să deschidă gura. În sfârşit, căpitanul cel în vârstă, fu de părere:

— Domnule general, ne-aţi pus o întrebare foarte grea, nu dorim să fim judecători în acest caz. Hotărârea aparţine în întregime domnului general.

Coupeur îşi muşcă furios buzele. Putea deduce şi el din cuvintele exprimate că nici un ofiţer nu era de acord cu el. Mai mult, se simţea că prizonierii erau priviţi cu simpatie. Cu un gest autoritar încheie:

— Ei bine, domnii mei, văd că trebuie să hotărăsc singur. Dar întrucât singuri aţi spus că hotărârea stă în mâinile mele, voi hotărî deci singur. Cer deci să se întrunească consiliul Curţii Marţiale.

Neîncredere, spaimă, disconfort, uimire se putea citi clar pe feţele grupului ofiţeresc prezent. În sfârşit, după un timp, se separară de grup cinci ofiţeri mai în vârstă. La cererea generalului, ei jurară să pronunţe sentinţa conform datoriei şi conştiinţei lor.

Fură aduse îndată mese şi scaune în încăpere şi se întocmi un complet de judecată. Soldaţi aranjară mesele cap la cap cu scaune de jur împrejur chiar în mijlocul sălii celei mari.

La acest birou de consiliu improvizat luară loc generalul şi cinci

ofiţeri. Un tânăr ofiţer a fost numit apărător de către căpitanul francez, apoi începu dezbaterea.

Mai întâi căpitanul Farrow ceru din nou cuvântul şi combătu cum ştiu mai bine oportunitatea acestui proces. Generalul respinse, la fel de energic contestaţia căpitanului. În timpul dezbaterii procedurale, generalul insistă ca atât Farrow cât şi membrii echipajului să fie condamnaţi la o lungă perioadă de recluziune, adică pe şleau la temniţă. Submarinul trebuia să stea sub sechestru în port, până ce Guvernul va fi decis asupra sorţii sale.

Bineînţeles, Farrow protestă din nou, asupra măsurilor dezonorante cu privare de libertate, dar generalul nu se lăsă abătut de la intenţia sa nici cu o iotă. Chiar dacă şovăind, ceilalţi membrii ai completului de judecată sfârşiră prin a da aviz acestei sentinţe. Căpitanul făcu contestaţie, iar Cupeur îi promise ironic că un nou proces va putea avea loc peste opt luni. Până atunci prizonierii trebuiau să se supună sentinţei tocmai pronunţate, doi ani închisoare.

Lui George i-ar fi făcut mai degrabă plăcere să se repeadă asupra generalului şi să-şi spună părerea cu forţa pumnilor săi, dar n-ar mai fi fost o luare de cuvânt ci o satisfacere pur şi simplu a sentimentelor de răzbunare faţă de general. Primi însă la timp un ghiont uşor de la tatăl său şi se stăpâni cum putu mai bine. De tăcut nu putea tace, aşa că declară:

— Domnule general, nu cred că aveţi căderea să pronunţaţi o asemenea sentinţă. Sentinţă de necrezut pentru că nu s-a mai întâmplat ca unor adversari de război să nu li se permită o apărare corespunzătoare. Acest lucru se întâmplă numai la popoarele necivilizate care-şi mănâncă chiar, prizonierii, dar asemenea abstracţie în legătură cu persoana mea nu se poate face. Trebuie să protestez energic contra sentinţei date. Eu am venit abia după război la tatăl meu iar cu naţiunea franceză nu am avut nimic de-a face. Ca să nu mai vorbim că am salvat franţuzoaice cu riscul vieţii de la o soartă grozavă. Astfel că nu mă simt vinovat cu nimic. Asupra mea sentinţa dumneavoastră nu are efect juridic. Nu mă socot condamnat.

Aceste remarci ale lui George avură efect. Ofiţerii se priviră consternaţi, în timp ce generalul îşi muşca din nou buzele. Apoi zise fără voie:

— Fie şi aşa, mie îmi este indiferent dacă sunteţi sau nu condamnat. Dar pe această insulă sunteţi persona non-grata şi veţi fi expulzat cu prima ocazie. Cu primul vapor vă voi expedia de aici dar până atunci veţi rămâne în custodia noastră. George

nu se putea împotrivi firește, acest drept îl avea generalul.

Dar cel puţin nu era trimis la închisoare şi-şi propuse să încerce tot posibilul să se elibereze. Căpitanul Farrow luă în încheiere cuvântul:

— Domule general, i-am dat cuvântul meu căpitanului Etoupe, până ajung în Madagascar să nu încerc să evadez şi mi l-am ţinut. Acum bineînţeles că mă consider eliberat de cuvântul dat şi voi folosi orice ocazie să mă eliberez. Aceasta o recunosc deschis şi în faţa dumneavoastră domnii mei, spuse Farrow înclinându-se spre ofiţerii prezenţi acolo.

Coupeur râse ironic şi zise:

— Puteţi să încercaţi cât vreţi, căpitane Farrow, dar până acum din cazematele noastre nu a evadat nimeni. Şi puteţi să fiţi foarte convinşi că submarinul dumneavoastră va fi foarte strict supravegheat. Eu sunt de pe acum liniştit pot dormi fără grijă, fiindcă o eventuală evadare este absolut imposibilă, aşa că vă dau chiar permisiunea mea de a face o astfel de tentativă.

— Voi da atunci ordin oamenilor mei, să părăsească submarinul. Primul ofiţer n-o va face în nici un caz dacă va primi ordine de la dumneavoastră, sau de la unul din oamenii dumneavoastră, zise Farrow grav. S-ar putea cel mult să se ajungă la neplăceri, întrucât oamenii mei, nu pot fi consideraţi în nici un caz adversari prea facili. Dispunem şi de arme care v-ar putea produce surprize neplăcute într-o astfel de situaţie.

Coupeur făcu o mină îngrijorată, apoi neîncrezător şi mereu la pândă, spuse:

— Cred că, nu numai că sunteţi foarte îndrăzneţ, dar de asemenea foarte şiret, domnule căpitan. Bineînţeles că vă gândiţi la vreun şiretlic, dar vă voi dovedi că nu mă tem de nici unul. Vă puteţi întoarce la submarin ca să daţi ordin echipajului să se predea. Dar voi da ordine stricte soldaţilor să vă împuşte imediat, dacă veţi încerca ceva ce-ar da de bănuit, sau dacă oamenii dumneavoastră vor opune rezistenţă.

— Puteţi s-o faceţi, domnule general. Dar nu cred că se va ajunge până aici. Marinarii submarinului vor dea dovadă de înţelepciune.

Cu toate acestea căpitanul luă hotărârea să evadeze orice ar fi. Chiar în cazul în care privarea de libertate ordonată de generalul Coupeur ar fi denunţată de guvernul francez, trebuia să încerce pe orice cale să-şi salveze submarinul. Ce-ar mai putea întreprinde apoi, dacă el şi marinarii săi ar fi fost expulzaţi în patrie?

Nu ştia exact cum va reuşi acest lucru şi ameninţarea

generalului nu-i făcea în nici un caz misiunea mai uşoara. Dar întâmplă-se ce-o să se întâmple, mai presus de toate, trebuia să-i servească generalului procuror o lecţie pentru comportamentul său.

Coupeur porunci acum ca şase soldaţi cu arma în mână să-i urmeze strict, de foarte aproape. Farrow se bucură în sinea sa când văzu mutrele colorate ale soldaţilor indigeni, gândindu-se că aceşti mercenari negri, nu se vor pricepe atât de bine la mânuirea armelor mai ales când, vor fi luaţi prin surprindere.

Trecu aproape de George, şoptindu-i:

— George, pregăteşte grenadele de mână. Trebuie să reuşim!

George dădu numai din cap, înţelegând imediat că tatăl său voia să întreprindă o eliberare în forţă şi de aceea grenadele de mână cu gaz erau propice unei astfel de acţiuni, aceste arme minunate erau de o mare eficienţă.

Trebuia să găsească ocazia de a pregăti echipajul submarinului să folosească, prin surpriză, aceste arme asupra francezilor.

Lui George îi dădu ceva prin gând. Se întoarse spre generalul Coupeur care mergea în dreapta micului grup şi-i zise pe un ton cât mai politicos cu putinţă:

— Domnule general, întrucât eu mă pot considera un prizonier al fortului îmi permiteţi să-mi iau nişte cărţi din cabina mea. Puteţi trimite soldaţi cu mine pentru a mă supraveghea.

În vocea sa generalul depista o anume încărcătură de ironie, ceea ce îl făcu pe acesta să izbucnească furios:

— Nici nu trebuie să-ţi treacă prin minte, că m-aş putea teme de dumneata, tinere. Sigur că poţi merge la submarin, dar tot atât de sigur este că-ţi voi ataşa doi soldaţi şi dacă vei încerca ceva ce va da de bănuit vei suporta pe loc consecinţele.

— Bineînţeles, ştiu asta, dar soldaţii nu-mi vor face nimic. Vă mulţumesc pentru permisiunea dumneavoastră, domnule general, zise George calm.

Generalul îl privi bănuitor, dar George rămase în continuare calm. În interiorul său însă exulta de bucurie, căci acum totul trebuia să reuşească conform dorinţei sale.

Deîndată ce se va găsi în interiorul submarinului cei doi soldaţi pe care îi va da generalul ca însoţitori, vor fi fără zgomot făcuţi nevătămători, numai să facă el un semn lui Petre.

Ajunseră acum pe chei unde tocmai se afla la antrenament o companie de soldaţi de culoare, sau mai degrabă convocaţi pentru paza submarinului. Pe puntea acestuia stăteau deja Rindow şi doctorul Bertram. Ceilalţi camarazi se aflau în interiorul submarinului.

— Domnule căpitan, comunică-i te rog echipajului şi ofiţerilor dumitale hotărârea mea, să-şi ia cazarmamentul şi un rând de schimb, nu putem asigura deocamdată pentru toţi, îmbrăcămintea, comandă Coupeur, adresându-se lui Farrow. Mai târziu voi avea grijă să primiţi îmbrăcămintea adecvată de puşcăriaşi. Şi dumneata, tinere zise adresându-se lui George, poţi merge cu doi soldaţi în submarin. Adu şi lucrurile pentru tatăl dumitale.

— Vă mulţumesc încă odată domnule general. Voi aduce toate cele necesare. Însoţit de doi negri uriaşi el păşi pe puntea submarinului.

Între timp căpitanul îi strigă lui Rindow:

— Dragă Rindow, suntem condamnaţi de un tribunal al unei Curţi marţiale ad hoc, la doi ani închisoare, pentru care bine înţeles că am introdus apel. Spune oamenilor noştri că trebuie să se predea. Să-şi ia îmbrăcăminte cu ei rezistenţa este inutilă, întrucât sunt ameninţat de soldaţii care mă însoţesc!

V.
O EVADARE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

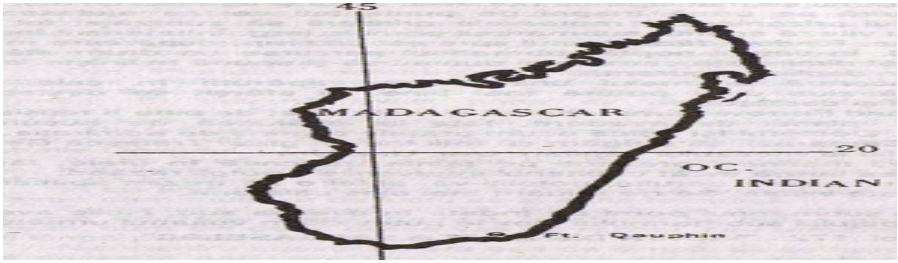

— LA ORDIN, DOMNULE CĂPITAN, voi trimite imediat oamenii cu toate cele necesare, replică primul ofiţer Rindow foarte serios. Să sperăm că apelul contra sentinţei va avea succes. Pe moment trebuie să ne supunem. După care salută şi intră în submarin.

George coborî şi el scăriţa turnului urmat de cei doi soldaţi. Aici, în interiorul submarinului, George îşi revizui planul temerarei încercări de evadare. Trecu pe lângă Petre ca din întâmplare făcându-i semn din mers cu capul către cei doi indigeni negri ai săi. Cei doi soldaţi nu bănuiau nici o primejdie. Ei se uitau cu interes la diferitele instrumente, de la pupitrul de comandă, care le atrăgea în deosebi atenţia.

Trecură netemători pe lângă Petre, care dintr-o săritură îi

apucă de ceafă şi-i ciocni unul de altul cu o forţă colosală. Fără să poată scoate un singur geamăt cei doi soldaţi se prăbuşiră. Chiar pentru ţeasta lor groasă o asemenea lovitură fusese pe semne mult prea puternică.

— Repede legaţi-i şi puneţi-le căluş, strigă George!

În timp ce Petre se îndeletnicea cu cei doi negri leşinaţi, George şi dispăru în sala echipajului. Aici se adunaseră deja cei mai mulţi dintre marinari şi aşteptau în tăcere să li se hotărască soarta. Printre ei se găseau chiar şi al doilea ofiţer Braun şi inginerul Hagen.

— Camarazi, le strigă în grabă George, acum trebuie să le arătăm francezilor, odată pentru totdeauna că nu suntem chiar uşor de prins. Am fost condamnaţi la doi ani de temniţă de către acest general, care este comandantul garnizoanei Madagascar, dar cu aşa ceva nu suntem fireşte de acord. Uite la ce m-am gândit. Transportaţi-vă cazarmamentul pe punte! Pe chei se mai găseşte o companie de soldaţi indigeni. Aceştia nu ne pot fi prea primejdioşi. Adevăratul pericol ne ameninţă din partea celor două distrugătoare, care se găsesc în spatele nostru. Aici nu putem lucra decât cu gaze aşa că fiecare să-şi ascundă o mască de gaze în cazarmament, precum şi trei grenade de mână de asemenea cu gaze. Vă veţi dispune de-a lungul balustradei puntei submarinului şi la un semn veţi arunca toţi grenadele. Va cădea amorţit şi tatăl meu, dar asta n-o putem împiedeca. E mai bine decât să zăcem aici prizonieri şi vasul să ne fie confiscat. De îndată ce aruncaţi grenadele, vă puneţi măştile imediat! Echipajele celor două distrugătoare le vom putea face nevătămătoare, numai dacă vom trage simultan cu proiectile cu gaze de la tunurile de la prora şi pupa. Asta-i partea cea mai grea. Dar am deja un plan cum să reuşim. Să ne împărţim în doua grupe, grupa de la pupă şi proră şi trebuie să ne înghesuim în aşa fel încât să mascăm ambele tunuri pe toată durata timpului cât Jan Brike şi ajutorul său le încarcă cu obuze cu gaze. Jan Brike va lua în primire tunul de la proră, fiindcă de aici este mai greu de tras, proiectilele trebuie să străbată toată puntea submarinului nostru. De îndată ce tunurile sunt pregătite, eliberaţi terenul. Ce părere aveţi domnule Braun?

— Planul este ce-i drept foarte îndrăzneţ, dar din păcate e singurul care ne mai poate aduce succesul în situaţia noastră, eu zic să-i dăm drumul!

Lui Rindow care intră în acel moment în sala echipajului îi împărtăşi în mare graba, planul său. Şi primul ofiţer îşi dădu consimţământul, fiindcă altceva mai bun nu era de găsit.

Completă însă puţin planul lui George, adăugând:

— Jan Brike şi ajutorul său să transporte mai multe măşti de gaze pe puntea submarinului şi să fie gata să-şi reîncarce imediat tunurile! Trebuie sa luam în considerare şi faptul că vor riposta poate cu tunurile fortului. Socotesc că o primă salvă care o vor trage servanţii fortului va da greş, din cauza grabei şi surprizei; de obicei se întâmplă întotdeauna aşa. Vom descoperi la rândul nostru poziţiile tunurilor fortului şi vom putea replica cu grenadele cu gaze. Aşadar înainte camarazi şi fiţi actori buni! Domnule George, ai gândit singur acest plan îndrăzneţ, dă singur comanda.

— Cu plăcere, răspunse George bucuros. Dar apoi trebuie să preluaţi comanda submarinului, trebuie să ieşim de aici cât mai repede cu putinţă, cel mai bine în zigzag.

— Bineînţeles, nu le va fi uşor să ne nimerească. Aşadar să-i dăm drumul!

Toţi camarazii ştiau că planul lui George era unul disperat, împotriva a două moderne distrugătoare, a unei companii de negrii şi împotriva garnizoanei fortului, trebuiau nu numai să se apere, dar şi să învingă. Fără minunatele arme pe care le imaginase prinţul Ghasna, tot acest plan n-ar fi putut fi imaginat. Acest gaz atât de volatil se răspândea atât de repede, încât ameţea fulgerător orice fiinţă pentru 24 de ore. După o jumătate de oră, gazul se volatiliza cu totul de la locul unde iniţial explodase grenada.

În mare grabă îşi luară marinarii sacii cu haine, în care ascunseră chiar deasupra, pentru a fi mai uşor de luat, câte trei grenade de mână. Jan Brike şi ajutorul său, mai primiră câte un însoţitor, care avea în sacul său obuze de rezervă pentru tunuri.

Toţi se adunară acum în coridorul lung care ducea la sala de comandă şi de aici la scăriţa de fier care ducea spre punte. Rindow atenţiona încă odată asupra necesităţii şi importanţa a doi factori: mai întâi mascarea manevrei ce urmau să o facă, apoi promptitudinea şi hotărârea ei, în momentul exact în care George dădea semnalul. Pe feţele marinarilor, se citea îndârjire şi decizie şi George ştiu că poate conta pe fiecare marinar, care va da la momentul oportun tot ce vor avea mai bun în el.

Acum dădu, în sfârşit, comanda de începere. Jan Brike şi ajutorul său, ca şi purtătorii de obuze pentru tunuri, mergeau în mijlocul camarazilor. Apoi, ajunşi pe punte, trebuiau mascate tunurile pentru a putea fi încărcate, fără să se observe prematur ceva.

Urma partea cea mai dificilă a programului, care dacă nu reuşea ar fi zădărnicit totul, ba le-ar fi primejduit viaţa, pentru că

tunurile distrugătoarelor ar fi deschis de îndată focul. Prima privire pe care George o aruncă odată ieşit din turn a fost asupra distrugătoarelor şi-l încercă o mare bucurie când a văzut că servanţii tunurilor acestora, erau plecaţi de la posturi. Căpitanul îşi făcuse datoria şi adusese submarinul în port, acum era responsabilitatea generalului de a împiedeca o evadare. George trecu la balustrada punţii unde a stat doctorul, care între timp coborâse şi se întreţinea calm cu Farrow. Tânărul făcu o plecăciune generalului spunându-i:

— Domnule general, oamenii noştrii vin imediat cu tot cazarmamentul. Vreţi să ocupaţi submarinul imediat sau după ce-l vom fi evacuat?

Coupeur păru să nu observe imediat că cei doi soldaţi indigeni lipseau. Se gândi o clipă apoi zise:

— Vom vizita submarinul de îndată ce va fi evacuat. Dumneata sau inginerul vasului va trebui să ne dea toate explicaţiile necesare. Poate că vom încadra submarinul în serviciul marinei noastre întrucât poate dezvolta o viteză colosală, potrivit mărturiilor căpitanilor vaselor noastre. Haideţi încoace, ce mai aşteptaţi?

Tocmai de asta se temea George, dar avea de data asta răspunsul gata pregătit.

— Trebuie să rămân ultimul pe punte, pentru a verifica ca ultimul om să părăsească vasul. Mă simt responsabil să fac asta în locul tatălui meu. Dacă ar interveni ceva, eu m-aş simţi răspunzător şi asta vreau s-o evit în orice caz.

George privi acum pe furiş în jur şi constată că aproape toţi camarazii se găseau pe punte. Se grupau acum foarte îndemânatic în jurul celor două tunuri şi-şi dădu seama că Jan Brike şi ajutorul său erau în focul încărcării proiectilelor.

— De ce nu coboară marinarii, de ce numai se masează pe punte? Vor cumva să opună rezistenţă? întrebă acum generalul, devenit brusc neîncrezător.

— Nici vorbă, domnule general, permiteţi doar ca oamenii să-şi ia rămas bun de la vasul lor. Pentru ei submarinul este pierdut, răspunse George calm.

— Ei, dacă-i aşa, se permite, dar să se grăbească. N-am nici un chef să-i aştept prea mult, ripostă Coupeur încruntat.

— Sigur, domnule generai, ne vom grăbi, promise tânărul şi chiar avea de gând s-o facă întrucât fiecare secundă era preţioasă. Din nou aruncă o privire înspre tunuri.

Se părea că Jan Brike şi ajutorul său încă nu erau gata, trebuiau mai întâi să ia husele de pe tunuri. În acelaşi moment

Coupeur strigă agitat?

— Unde au rămas cei doi soldaţi trimişi cu dumneata ca însoţitori, de ce n-au apărut pe punte? Vocea sa părea încărcată de o profundă neîncredere, el însuşi era foarte agitat. Acum trebuia să se hotărască totul, deşi George mai căuta să temporizeze, răspunzându-i foarte calm.

— Ei drace, erau chiar lângă mine, mă urmau de aproape. Poate au rămas în sala de comandă, îl interesa grozav instrumentele şi tabloul de comandă. Petre, strigă el înapoi, unde au rămas cei doi soldaţi ai domnului general?

— Urcă chiar acum scările răspunse uriaşul prompt.

George observă de data asta, când îşi întoarse privirea din nou spre submarin, să-l strige pe Petre, că atât Jan Brike cât şi ajutorul său erau gata cu treaba lor, Ei îşi ridicaseră mâinile în semn că încărcarea tunurilor se făcuse. Repede ridică şi el mâna strigând:

— Domnule general, v-aţi înşelat asupra noastră. Camarazi, gata daţi-i drumul!

Înainte ca să poată întreprinde ceva, Coupeur sau unul din ofiţerii săi, că şi bubuiră cele două tunuri.

În acelaşi moment zburară, peste bord grenadele cu gaze, de-a lungul cheiului aruncate de braţele zdravene ale marinarilor de pe „Dox”. Explodară chiar în faţa companiei de soldaţi indigeni, ale cărei prime rânduri se prăbuşiră la pământ. Primul care se prăbuşi la pământ fu însuşi generalul. Cât ai bate din palme camarazii îşi puseră măştile de gaze. Numai Căpitanul şi săracul doctor, fură ca şi ceilalţi ameţiţi de gaze. Grenadele cu gaze aruncate păreau să fie suficiente pentru că toţi soldaţii zăceau la pământ.

George făcu un semn lui Petre şi Kard că acum era momentul de a-l lua pe căpitan. Motoarele „Dox”-ului şi începură să zumzăie. Aruncând o privire înspre vasele franceze, se asigură că şi aici treaba mersese bine. Toţi marinarii de pe punte zăceau deja pe jos.

Urmat de Petre şi de Kard, George sări pe ţărm. Alergă repede spre tatăl său şi-i apucă de umăr. Kard care se grăbise mai mult îl apucă de picioare astfel lui Petre nu-i mai rămânea nimic de făcut. George îi arătă repede lui Petre, corpul generalului şi acesta pricepu numaidecât. El luă firavul trup al generalului ca pe un copil şi-l transportă repede pe puntea submarinului.

În orice caz, putea constitui un ostatec de preţ.

De abia fură cu toţi pe punte, că submarinul se şi puse în mişcare. Plundow apucă cârma, ca fiind cel mai potrivit să scoată repede vasul din port. Făcând mişcări în zigzag submarinul ieşi repede din port. Asta fu salvarea „Dox”-ului, pentru că în clipa

următoare şi explodă un proiectil chiar lângă el, trasă dinspre culmea stâncoasă ce înconjura portul. Câteva secunde mai târziu alte două lovituri se făcură auzite, apoi propriile proiectile cu gaze ale submarinului explodară acolo unde iniţial pâlpâi flacăra tunurilor inamice, apoi se înstăpâni tăcerea. Echipa servanţilor tunurilor de coastă ale fortului a fost făcută nevătămătoare la rândul ei. Submarinul părea salvat, iar îndrăzneţul plan a lui George păru să fi reuşit. Să se fi depărtat submarin vreo sută de metri de chei, când se desprinse deodată dintre două vase ce stăteau alături, o umbră întunecată. Era un cuirasat de mare tonaj care venea cu mare viteză direct spre submarin.

Dar Plundow era la post; când ciocnirea părea inevitabilă, cârmi brusc, astfel că „Dox”-ul trecu ca o săgeată pe lângă cuirasat. În acelaşi timp de pe cuirasat se deschise focul, dar în grabă proiectilele îşi greşiră ţinta. Nu acelaşi lucru se întâmplă în secunda următoare când obuzele cu gaze trase de pe submarin explodară în mai multe locuri de pe puntea vasului cuirasat. Gazul îşi croi drum în interior şi în momentul următor, motorul încetă să mai lucreze, cuirasatul navigând acum în derivă.

Maşiniştii de pe vasul francez au oprit motorul în ultima clipă, altfel s-ar fi putut ajunge la o catastrofă, întrucât acesta s-ar fi putut ciocni cu toată viteza fie de coastă fie de unul din distrugătoarele acostate în port.

După acest incident, calea părea să fie într-adevăr liberă şi Plundow luă curs spre larg. Acum putură să-şi de-a şi marinarii jos măştile de gaze după care traseră un chiot în cinstea lui George. George respinse râzând onoarea ce i se făcu. Dar în sinea lui se simţi mişcat de această preţuire.

Fără planul său îndrăzneţ, camarazii de pe „Dox” ar fi ajuns în prizonierat, submarinul distrus, sau poate c-ar fi servit chiar în cadrul marinei franceze. Oricum s-ar fi pus capăt liberei şi frumoasei vieţi de până acum. Păşi acum lângă Rindow şi Braun, zicându-le:

— Unde să-l lăsăm pe general şi pe cei doi soldaţi? Să-i lăsăm undeva pe coasta Africii? Poate întâlnim vreun vas neprimejdios şi să-i predăm acestuia.

— Aş fi de părere mai degrabă să-i lăsăm undeva pe uscat, poate chiar pe insula unde am fost luaţi prizonier, îl lămuri Rindow. Trimitem mâine un apel prin radio la fort ca să poată fi luaţi cât mai repede de acolo. Generalul se va bucura cu siguranţă. Cred că în felul acesta cariera lui militară va lua sfârşit.

— Să sperăm, întrucât faţă de noi nu s-a comportat aşa cum era de aşteptat de la un ofiţer de rang înalt, a fost de părere

George. El a fost de vină, c-a întrunit în grabă Consiliul Curţii Marţiale. Mă gândesc ce mutră va face la deşteptare.

— Păcat numai că nici căpitanul nostru nu se va deştepta mai devreme, s-ar bucura peste măsură să constate cum s-a schimbat situaţia, constată acum al doilea ofiţer Braun.

— Tatăl meu ştia că numai cu ajutorul grenadelor de mână puteam încerca o eliberare, el a fost cel care mi-a şoptit în legătură cu aceasta, mărturisi George. Păcat numai că a păţit-o şi doctorul, dacă ar fi fost treaz poate ar fi dispus el de un mijloc să-l aducă mai repede în simţiri.

Dar toate astea nu ne ajută la nimic, să aşteptăm mai bine dimineaţa.

Marinari se găseau acum cu toţii în interiorul submarinului. Tunurile fură învelite iarăşi în husele lor şi totul era pregătit pentru scufundare. Încă „Dox”-ul nu era în afara oricărui pericol. Cu atenţie urmăriră camarazii în toate direcţiile suprafaţa mării când George strigă deodată:

— În urma noastră a pornit un alt distrugător. De bună seama era ancorat în alt port şi a fost alarmat de zgomotul luptei. Acum trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult şi e mai bine să ne scufundăm numaidecât.

— Da, voiam tocmai să dau comanda de scufundare dar m-am răzgândit, cred mai degrabă că ar fi mai bine să facem uz de compresoare, ca să ne îndepărtăm cât mai repede spuse Rindow. Sub apă nu le putem doar folosi şi în acest caz distrugătorul ne-ar putea dăuna dacă s-ar menţine în apropiere, cu bombe de adâncime sau folosind plase antisubmarine.

— Asta aşa-i şi mă gândesc că ar fi bine dacă Jan Brike ar veni din nou pe punte. Poate că-i va reuşi să zădărnicească vreun atac viclean al distrugătorului cu un obuz cu gaze, întări George propunerea primului ofiţer.

Rindow dădu numaidecât instrucţiunile necesare şi în clipa următoare submarinul gonea cu toată viteza de care era în stare. Jan Brike, între timp urcă din nou urmat de secundul său pe punte încărcându-şi liniştit tunul de la pupa. Distrugătorul francez, care-i urmărea rămase curând în urmă, dar ochii ageri ai lui George şi descoperiră spre nord-est trâmbe groase de fum negru, care se apropiau cu repeziciune. Îi înştiinţa pe cei doi ofiţeri şi Rindow scrâşni furios:

— Acesta-i cu siguranţă un alt distrugător care ne-a căutat în altă regiune şi acum pus în temă prin telegrafia fără fir grăbeşte încoace. Din păcate tot trebuie să ne scufundăm, dar situaţia noastră nu se îmbunătăţeşte cu nimic.

— Ba nu, domnule Rindow, propun să-l lăsăm să vină înspre noi, mergem direct în întâmpinarea lui şi dacă vor ceva le trântim o grenadă cu gaze. Distrugătorul urmăritor va avea prin asta destul de lucru să-şi salveze camarazii, zise George.

— S-ar putea să reuşească. S-o luăm deci drept spre el, aprobă Rindow.

Plundow făcu un mic ocol şi mână direct în întâmpinarea noului vas francez. Acesta deveni din ce în ce mai mare şi cu ajutorul ocheanelor, camarazii văzură că servanţii grăbeau deja spre tunuri. Numaidecât ordonă Rindow secundului lui Jan Brike să-şi ia în primire tunul de la proră. Acum era înarmat cum se cuvine şi putea contraataca la nevoie.

— De îndată ce distrugătorul ne dă semnalul de oprire, deschideţi focul, strigă el lui Jan Brike şi ajutorului său. Aveţi grijă să aruncaţi obuzele în aşa fel încât întregul echipaj să fie amorţit. Să sperăm că le va rămâne maşiniştilor timp suficient pentru a opri motoarele. Mi-ar părea rău dacă s-ar întâmpla cine ştie ce catastrofă.

— Chiar dacă se întâmplă nu este din vina noastră. De ce nu ne lasă în pace? Nu le-am făcut doar nimic constată George foarte serios.

— Aşa este, fără îndoială, dar într-o anumită privinţă au dreptate, pentru că noi ne găsim încă pe picior de război cu fostele puteri aliate. Acum nu mai putem schimba nimic, chiar dacă se întâmplă o nenorocire zise sceptic Rindow.

Distrugătorul era la o depărtare de aproximativ un kilometru, luând în consideraţie viteza colosală a celor două vase de război, ciocnirea trebuia să se producă în interval de câteva secunde. Acum se putu vedea pe catargul principal al vasului francez un semnal de steaguri care însemna – Opriţi-vă! – adresat submarinului, Rindow le făcu un semn lui Jan Brike şi ajutorului său. În secunda următoare cele două obuze şi plesniră pe puntea vasului de război francez, după care acesta făcu o cotitura straşnică, venind apoi direct înspre submarin.

George şi cei doi ofiţeri se priviră neliniştiţi căci acum urma să aibe ioc ciocnirea inevitabilă, a cărei consecinţă era că submarinul ar fi fost despicat în două de prora ascuţită a distrugătorului.

Dar Plundow neîntrecutul cârmaci îşi păstră calmul. În război se întâlnise frecvent cu astfel de situaţii când un vapor aparent nepericulos se dovedea în ultima clipă un vas de război vrăjmaş. El aşteptă liniştit până ce distrugătorul francez fu aproape, apoi făcu, ca în joacă, o manevră şi, aproape atingându-se, trecu corpul de oţel al „Dox”-ului nevătămat înainte.

— Pe toţi dracii, Plundow şi-a făcut din nou numărul! exclamă uşurat primul ofiţer Rindow, mă şi vedeam plutind în mare printre resturile „Dox”-ului.

Acum cred că am scăpat de toate pericolele. Ah! Foarte bine, maşiniştii francezi au sesizat la timp primejdia şi-au oprit motoarele în ultima clipă.

În curând gazul va fi cuprins tot vasul, iar celălalt distrugător va avea cam multişor de lucru să-şi ajute tovarăşii.

Submarinul câştigă viteza din ce în ce mai mare şi cu atât mai mic devenea vasul francez. În sfârşit se putea observa prin ochean, cum cel de al doilea vas de război, ce-i urmărise şi el, se opri lângă primul, care plutea în derivă.

Nici pentru acesta nu era aşa de simplu să se apropie de el, mai necesita oarecare timp pentru ca gazele ameţitoare să se risipească. Şi în acest timp echipajul submarinului va scăpa de toate grijile.

În curând distrugătoarele nu mai puteau fi zărite nici măcar cu ocheanele. Câteva ore mai târziu apăru la orizont insula unde întâmpinaseră prima aventură cu ocnaşul evadat. Rindow îndreptă submarinul spre coasta de est şi aruncă ancora în acelaşi golf, în care fuseseră făcuţi prizonieri.

Generalul încă în stare de inconştienţă fusese transportat la mal. Apoi fură duşi soldaţii ce fuseseră legaţi atât de strâns în cât nu se puteau elibera reciproc. Rindow li se adresă acum:

— Salutaţi-l pe general din partea noastră! Şi transmiteţi-i ca pe viitor să nu se mai lege de noi. N-ar avea şi aşa nici un rost!

Săriră pe urmă înapoi pe punte toţi cei ce ajutaseră la transportul prizonierilor, motoarele prinseră să zumzăie, tot mai tare şi cu viteză sporită submarinul porni în larg. Întunericul începu sa se lase. Rindow dădu cursul spre est un timp, după care merse spre sud. În timpul nopţii submarinul parcurse un drum atât de lung, încât dimineaţa camarazii puteau să-şi spună în linişte, că se găsesc în deplină siguranţă.

Ancorară la malul unei insuliţe apărută în cale şi-şi petrecură ziua cum putură mai bine. În sfârşit se deşteptară căpitanul şi doctorul.

Când Farrow primi raportul şi realiză cât de bine îi reuşise lui George pianul de evadare, faţa lui strălucea de bucurie şi mândrie. Doctorul îşi ridică acum braţele cuprins de admiraţie.

— Camarazi, să strigăm cu toţii într-un glas. Trăiască George viteazul fiu al viteazului căpitan. Ura. Ura. Ura!

Toţi marinarii prezenţi pe punte izbucniră în urale făcând asemenea larmă încât căpitanul interveni şi potoli râzând:

— În numele cerului, potoliţi-vă, altfel o să trezim spiritele de pe această insulă. Să ne reluăm mai bine călătoria.

Şi submarinul porni de îndată în direcţia sud. Noile aventuri ale echipajului submarinului Dox le puteţi citi în volumul următor.

Sfârşitul volumului: **Prizonieri în Madagascar.**

In Numărul următor:

În numărul următor:

VRAJA DIN MAREA SARGASELOR.

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro